

SULTZ SÁNDOR

VILLÓ

A TÜNDÉREK AJÁNDÉKA

(játék két részben)

Szereplők:

Morofla, a király
Hamufla, a királynő
Villó herceg
Enriflo herceg
Manriflo herceg
Kafla,
Mofla, menyasszonyok
Moflin, a varázsló
Kobzos Kobzos
Dadus
Hóhér
Egy testőr
Egy másik
Oszkár, haramia
Öreg Oszkár, az apja
Lord Cselző, nagykövet
Von Schipirc, nagykövet
Nyamemá, kulturális attasé
Rosalinda, a tikos fegyver
Tündérek, udvari nép, a nép
Bábok

Játszódik Mafláziában.

A szöveg Andrew Lang (1844-1912) Maflázia című meséje alapján készült, amit Göncz Árpád fordított.

ELSŐ FELVONÁS

1; A KIRÁLYI TRÓNTEREM

Hamufla királyné, Morofla király, Hóhér.

A trónterem sötétjét fáklyák fénye űzi. Hosszú-hosszú asztalon ünnepi étek roskadásig. Az asztalfő két végén ül és várakozik Hamufla királyné és Morofla király. Hamufla királynő szája jár, akár a szélkelep.

HAMUFLA Micsoda sértés! Ez! Ezt megtenni velem! És veled? És te mit csinálsz? Tessék! Csak ülsz ott. Mégis! Nem kéne valamit talán intézkedned? Elvégre te vagy a király itt. Vagy ki? Parancsol? Mafláziában? Talán én? Mert sajnos én nem. Mert nekem persze nincsen semmibe bele-szólásom. Pedig ha csak néha, érted, nem mindig, ha csak ha néha meghallgatnád a véleményemet... Ha. De mi az én nevem? Ha-ha-ha: Hamufla, te ne szólj bele, Hamufla, te ezt nem tudhatod, Hamufla, ez a férfiak dolga... Jó. Tessék. Hahaha. Hallgatok. Tehát? Mit akarsz tenni? Morofla! Ki az úr itt? Te vagy... vagy... vagy ki a hóhér?!

A Hóhér leválik a fal árnyékáról. Eddig nem látszott.

HÓHÉR Én, felséges királynóm.

HAMUFLA Mit akarsz?

HÓHÉR Érdeklődni tetszett.

HAMUFLA Nem érdeklődtem, csak... egy apropó okán szóba hoztalak.

HÓHÉR Értettem. Bár az álmoskönyv szerint, felség, hacsak egy apropó kedvéért is a hóhért emlegetni...

HAMUFLA Igen?!

HÓHÉR De ha nem, nem...

A Hóhér meghajol, visszahúzódik az árnyékba. Pillanatnyi csend.

HAMUFLA Morofla! Tudni akarom, hogy miért hallgatsz, akár egy sült hal! Más-kor minden apró-cseprő balgaság miatt üvöltözöl, tömlöcbe vettetsz, száműzöl, nyakaztatsz ártatlan vagy csak félig ártalmas szerencsétle-neket, és...

A Hóhér az árnyékból leválva ismét.

HÓHÉR A nyakaztatás szót hallottam, felség?

HAMUFLA Megint nem úgy szóltam.

HÓHÉR Igenis, felség.

A Hóhér visszahúzódik az árnyékba.

HAMUFLA Vagy te nem érzed vérig sértve magad?

Morofla király űzötten néz a feleségére, aztán elfordítja a tekintetét.

HAMUFLA Egyáltalán hallod, amit mondok neked, Morofla?

MOROFLA Nem. Nem hallom, Hamufla.

HAMUFLA Hallod te, csak nem akarod érteni.

MOROFLA Amit nem hallok, azt nem is érthetem, ugye.

HAMUFLA Vagyis szándékosan nem figyelsz.

MOROFLA De. Figyelek.

HAMUFLA Rendben. Akkor újra megkérdezem. Mit kívánsz tenni azért, hogy végre szállingózni kezdjenek a vendégeid, ennek az undorító, velejéig koszlott országnak a „főméltóságai”?

MOROFLA Majd... jönnek. Csak... nem ma jönnek.

HAMUFLA Majd? Csak?! Nem ma? Délután négyre szólt a meghívó. Tessék! Az asztal vagy száz személyre roskadásig megterítve. Sültek, pástétomok, sütemények, párolt zöldségek, borok, üdítők mind a... ááá! És? Morofla! Te vagy a király, téged sértettek vérig ezek a halvérű, béka-képű, tepsikedvű, lúdtalpas „mafláz népi krémek”. Talán bizony büdös nekik drága elsőszülött fiúnk keresztelője valamely általam eddig nem ismert ok miatt?

MOROFLA Hamufla! Még hányszor magyarázzam meg, miért nem mernek a krémes népi maflázok...?

HAMUFLA Ez lázadás! Ez... ez sértés! Ez... több mint sértés! Ez... ez, mondd már, mi ez, Morofla, elvégre te vagy a törvény. Most hallasz, Morofla?

MOROFLA Nem, még mindig nem hallak, Hamufla.

HAMUFLA Pedig nem most se motyogok. Nem sustorgok, selypegek, morgoló-dok... *(visítva)* Te tutyimutyi!

MOROFLA Hát nem. Te nem szoktál sustorogni... Ezt így az orgánumodról soha nem lehetett kifejezetten állítani...

HAMUFLA Mit motyogsz?

MOROFLA Semmit.

HAMUFLA Hóhér! Most szólítalak!

A Hóhér árnyéka válik le a falról, ügybuzgón.

HÓHÉR Jelen, kérem szépen!

HAMUFLA Legalább te csinálhatsz most valamit.

HÓHÉR Parancs!

HAMUFLA Idevonszolod... elsőnek... mondjuk... Bugufla főtanácsost.

HÓHÉR Megbilincselve, vagy csak a fülén-farkán fogva?

HAMUFLA Ló farkához kötve. És a szemünk láttára a náthájából kikúrálod a talpán át parázson. Mert őt... ugyebár az kínozza.

MOROFLA Valamit csak ki kellett szegénynek találni...

HAMUFLA Tehát ideráncigálsz őfőtakonyságát.

HÓHÉR A legnagyobb szakszerű örömmel...

MOROFLA Hóhér, nem méssz Bugyufláért.

HÓHÉR Ahogy rendelkezni tetszik...

HAMUFLA Akkor a színünk elé pofozod azt a tolvaj főkincstárnokot, aki...

MOROFLA Nem!

HÓHÉR De én örömmel bárkit, bárhonnan, bárhogy.

MOROFLA Méltánylom az ügybuzgalmad. De nem.

A Hóhér kissé sértetten, gőgös szolgálattal olvad vissza harmadszor is a falba. Csend.

HAMUFLA Akkor most? Itt ülünk kettecskén? Vagy mi legyen?

Morofla az asztalra csap.

MOROFLA A teringettét! Asszony! Azért se hagyom a kedvemet elrontani!

HAMUFLA Igen?

MOROFLA Nincs se szebb, se megítéltebb ünnep a keresztelőnél!

HAMUFLA No igen...

MOROFLA A mi fiúnk! A csöppnyi, drága Villónk! Hogy ez mennyire szép gyerek máris!

HAMUFLA Igen!

MOROFLA Pedig újszülöttként milyen kis ráncos, itt kopasz, ott kócos csufika volt! És hogy üvöltött!

HAMUFLA Ugye-ugye-ugye?!

MOROFLA Bizony úgy-e! Ahogy most gügyög!

HAMUFLA Ahogy cuppog!

MOROFLA Ahogy nyüszög!

HAMUFLA Ahogy eszik!

MOROFLA Ahogy büfög!

HAMUFLA Ahogy kacag!

MOROFLA Ahogy bömböl!

HAMUFLA Mert mindig csak éhes a szentem!

MOROFLA És aztán micsodás királyi kakikat tol az orrom alá olykor a pelusban a Dadus! Mely szagosat!

HAMUFLA Illatosat!

MOROFLA Pempőset!

HAMUFLA Krémeset!

MOROFLA Enni valót!

HAMUFLA Ó, Morofla!
MOROFLA A mi fiunk, Hamufla!
HAMUFLA Mégiscsak szeretlek!
MOROFLA Hiába no, imádlak!

Összeölelkeznek, összepuszkodnak, aztán egymást eltartva imádattal bámulják egymást. A Hóhér takarásban magának krákok.

HÓHÉR Hát... kérem... ez már azért... már azért ez mégis azért!
A mosoly lassan hervad le a királyi pár arcáról. Az iménti hangulat hamar oda.

MOROFLA Asszony? Még sincsen jó kedvem.

HÓHÉR Na azért.

Csend. Aztán egyszerre förmednek egymásra.

HAMUFLA-
MOROFLA Mert miattad nem jönnek a népes krémek!

MOROFLA Micsoda?

HAMUFLA Miattam?

MOROFLA Te nem engedted meghívni a tündéreket!

HAMUFLA Naná, hogy nem hívjuk meg azokat, akik nincsenek!

MOROFLA Akkor is vannak, hiába kárálsz!

HAMUFLA Kárálok...?

MOROFLA Vernyítasz, csácsogsz, gágogsz! Butaságokat, persze.

HAMUFLA Mi mást is „kárálhatnék, vernyíthatnék, csácsoghatnék”?

MOROFLA Kacsaszáj, brrrr!

HAMUFLA Kecsketúró.

MOROFLA Ezt vond vissza!

Csend. Hamufla kissé engesztelő hangon, mint egy gyereknek.

HAMUFLA Drágám! Fogadd már el végre, hogy tündérek nincsenek.

MOROFLA Vannak.

HAMUFLA Nem vagy már gyerek. Nincsenek se tündérek, se sárkányok, se lidércek, se varázslók, se mumosok, se boszorkányok, se...

A Hóhér felhorkan a falban. Hamufla felcsattan.

HAMUFLA Hóhér! Megint beszóltál valamit?!

A Hóhér ismét megjelenik, alázatosan meghajlik.

HÓHÉR Csak... ez az ízé itt... a mészpor! Kaparja a torkomat. Bocsánat.

MOROFLA Menj vissza az árnyékba!

HÓHÉR Ha mást nem...

A Hóhér visszaolvad a fal árnyékába. Morofla indulatát visszafojtva magyaráz Hamuflának.

MOROFLA Az egész világ tudja, ezért még Maflázia népe is tudja, hogy tündérek, sárkányok, lidércek, koboldok, mumusok, varázslók, vérfarkasok vannak. Boszorkányok pedig... boszorkányok legfőképpen döggel vannak!

HÓHÉR Ajaj...

HAMUFLA Mi van?!

HÓHÉR Bocsánat, felség, ez az átkozott mészpor.

MOROFLA Látod? Még a Hóhér is hisz bennük, pedig ő már a szakmájánál fogva is egy vérbő...

HAMUFLA Persze, persze, persze... a te babonás néped...

Morofla most szederjes képpel üvölteni kezd.

MOROFLA És nincs az a haramia, földönfutó pór, jobbágy, polgár, krémes nemes, vagy még maga a király se, aki ne kérné a tündérek áldását a keresztelője napján a gyermekére!

HAMUFLA Mert mért is?

MOROFLA Mert mért? Mert mindenki tudja, hogy komoly átkot, rontást idézhet az a bunkó balga a maga, az asszonya, a családja, a rokonsága, a faluja, a nemzetsége, de még az országa fejére is, ha a tündérek meghívását elmulasztja! Sőt!

HAMUFLA Lárifári.

MOROFLA Lárifári?!

HAMUFLA Az.

MOROFLA Bizonyosság!

HAMUFLA A tündérek átka... Aha. A sárkányok tüze. Mért ne? A jéglidércek hidege. Biztos van olyan is... Kár, hogy sose láttam egyiket se.

MOROFLA És olyat, hogy a Nap reggel felkél, este pedig lenyugszik? Vagy hogy a tél után jó a tavasz, a tavasz után meg a nyár? Olyat láttál már? Te „nagyeszű”!

HAMUFLA Jól van, nyugodj meg.

MOROFLA Kérdeztem, némbér!

HAMUFLA Láttam.

Morofla lehiggadva.

MOROFLA Most tehát ne csodáld, ha nem merészel eljönni hozzánk egyetlen mafláz se. A tündérek hatalmához képest még az enyém is semmi.

HAMUFLA Téged sértenek meg. Nekem aztán egy bugris mafláz bennszülött se hiányzik.

MOROFLA És ezért én rájuk nem haragszom.

HAMUFLA Rendben.

MOROFLA És nem is fejeztetek. Igazam van, Hóhér?
Hóhér bölcsen, a falból előtüremkedve.

HÓHÉR De ami késik, nem múlik, felség... Apropos, és még egy apropos. Ha a múlt havi túlmunka díjamról méltóztatna végre...

MOROFLA Most nem alkalmas.

HÓHÉR Igenis.
Hamufla gőgösen feláll, magához vesz egy sült csirkét és egy flaska bort, indul kifelé.

HAMUFLA Akkor, felség, ha megengedi, a magam „keresztelői lakomáját” a lakosztályomban fogyasztom el. Gyere, pipi, megcsipegetlek! A mindenit, máris de jól mulatok!

MOROFLA Leülsz, asszony!
Hamufla megszeppenve ül vissza.

MOROFLA Tündérek pedig vannak. Világos?!

HAMUFLA Kérlek.

MOROFLA És ezennel tisztelettel meghívjuk őket!

HAMUFLA Én nem.

MOROFLA Te is. Mondd utánam! Tisztelettel...

HAMUFLA Nevetséges, tisztelettel...

MOROFLA Meghívjuk önöket, kedves tündérek!

2; UGYANOTT

Akik eddig. Tündérek. Moflin varázsló. Dadus.

Az addig inkább sötét terem harsány fanfárszó közepette felfénylik. Seregnyi tündér üli körbe az asztalt. Két pofára falnak, mintha már itt lakomáznának órák óta. Óriási a hangzavar, a ricsaj. Zenészek húzzák a talpalávalót. A helyiségben három komor alak: Hamufla királynő gőgösen csipeget a sült csirkéből, számára a tündérek mintha ott se lennének. A Hóhérrel szemközt, szintén mintha szobor lenne, Moflin varázsló figyel, botjára támaszkodva. A tündérek óbégatnak, verik az ütemet.

TÜNDÉREK Nem hiszed el, míg nem láttad
 Szerte világban tündér vágtat
 Hegy ormán fent vagy dús legelőn
 Szilaj táncát ropja az éjben
 Pirkadat bíbora tűz a szemében
 Vagy a kocsmában hűsöl szerényen
 Hév delelőn részegen hortyog keményen.
 Ám minden tündér alig várja
 Hogy hívjad meg őket dús lakomára
 Eljönnek hozzád, biztos lehetsz
 Mert nincs náluk kedvesebb
 Szomjasabb, éhesebb

	Mulatósabb, rémesebb Vendégsereg Hogy a macska rúgja meg!
TÜNDÉR	Köszönjük a meghívást, Morofla király!
TÜNDÉREK	Ki nem akarja, nem is látja Bármit teszünk, mind hiába Simogatjuk, csiklandozzuk Csipkedjük és szidalmazzuk Megáldjuk vagy elátkozzuk Sorsát óvjuk, vagy gáncsoljuk Ezt szajkózza, azt bömböli Nincs az a kincs, tündér nincs! Tündér nincs, nincs az a kincs! Hát szű költözzék fafejébe Macskabolha pokrócába! Dugja a fejét ló farába!
TÜNDÉR	Köszöntünk téged is, Hamufla királyné!
TÜNDÉREK	Nincsen nála rémesebb Szomjasabb, éhesebb Vendégsereg Meg ne sértsd a tündéreket Hogy a macska rúgja meg!
TÜNDÉR	Igyunk Morofla királyra!
MÁSIK	Igyunk asszonyára!
HARMADIK	Igyunk Villó királyfira!
MIND	Éljen, éljen! Hol van a kisdéd? Hol van a kisdéd? Hadd lássuk, hadd áldjuk! Ajándékainkat bölcsője elé hadd hányjuk!
MOROFLA	Legyen! Villó királyfit! Dadus!

Fanfárok. Dadus tolja be a babakocsiban gügyögő Villót. Áhítatos csendben gyűlnek a tündérek köré, aztán elkezdődik az általános gügyögés, selypegés, cuppogás egyenként és együtt.

Jaj, de gyönyöjű!
A kis pofija!
Hünyünyünyönyű?!
Tisztára az apja!
Az anyja!
Te! Nem a királyi postásra hajaz inkább?
Á, inkább az angol nagykövetre!
Á, lord Cselző sokkal ragyásabb!
Ejnye már! Mit pletykálkodszt?!
Hönyünyonyinyönyű?!

Hamufla veszti el a türelmét.

HAMUFLA Elég! Tündérek nincsenek!
Erre általános méltatlankodás közepette az összes tündér eltűnik.

MOROFLA De vannak!
Erre mind előkerül.

HAMUFLA De nincsenek!
Eltűnnek.

MOROFLA De vannak, asszony! És ebből elég!
A tündérek megint előkerülnek, ám a hangulat oda. A tündérek egymás közt pusmognak, aztán.

TÜNDÉR Hát... ha így van... ebben a hangulatban... mi el is mehetünk...

MÁSIK Bár az ajándékainkat...

HARMADIK Ha már idecipeltük...

NEGYEDIK Szégyenszemre csak nem visszük haza...

ÖTÖDIK Ugyebár...

Az egyik tündér sértődötten járul a királynőhöz. Egy jókora zsákot mutat neki.

TÜNDÉR Ez, felséges asszonyom ama zsák, amibe akár az egész világ belefér...

Hamufla nem hajlandó észrevenni se a tündért, se a zsákot, ezért szegény magánál tartja. A többi tündér sorban dobálja bele a ajándékát. Csak Morofla király és a Dadus dűnnyögi mindig, hogy „köszönöm”, a tündérek nekik bókolnak.

MÁSIK Ez itten egy... hétmérföldet lépő csizma... nem azért, elég sokba került, de szívesen...

MOROFLA Nahát! Egy hétmérföldet lépő?! Ez igazán!

DADUS Köszönjük, majd sűrűn kisuvickoljuk.

HARMADIK Ez itten egy láthatatlanná tévő füles sipka, made in Tajvan... á, semmi-ség, de műremek!

DADUS És meleg is?

MOROFLA Majd telente Villóra adjuk.

NEGYEDIK Ez meg egy kard, aminek soha nem csorbul ki az éle.

DADUS Húha!

NEGYEDIK Lehet ezzel, kérem, sárkányfejet, kősziklát, fafejet, azaz fatuskót is leszelni, kettévágni...

MOROFLA Ha kiserdül a legénykorból, magam adom oda Villónak.

ÖTÖDIK Ez, moflandy, egy igazi perzsa varázsszőnyeg lenni, Arábia nagy ország, lenni kevés út, praktikus jármű, hasznos lehet itt is...

MOROFLA Jogosítvány se kell hozzá?

DADUS Köszönjük!

HATODIK Íme, az oroszlánvíz, miből ha megholt porára csöppentesz, helyből feltámad. Nem inni, csöppenteni, csakis külsőleg.

MOROFLA Dadus! Ezt szekrénybe zárod rögtön!

HETEDIK Tessék, kérem, igazi báli és menyegzői selyemöltöny a gyémánt bera-
kásokkal, csakis daliás királyfiaknak... Aki ebben feszít, abba rögvest
minden dáma belészeret.

DADUS Istenkém, de gyönyörű hacuka!

*A tündérek elhallgatnak. A zsákot tartó tündér tanácstalanul néz körül, aztán óvatosan leteszi
Villó babakocsija elé.*

TÜNDÉR Hát akkor...

MÁSIK Ez már aztán...

HARMADIK Jó kis buli volt...

NEGYESDIK Úgyhogy akár...

ÖTÖDIK Nahát, de elszaladt az idő!

TÜNDÉR Mehetünk is.

*Mintegy parancsszóra mind eltűnnek. A terembe visszaszáll a félhomály. Moflin varázsló
mordul fel.*

MOFLIN Skandalum.

Morofla király komoran fordul felé.

MOROFLA Mit mondasz, Moflin?

MOFLIN Skandalumot említettem, felség. Kénytelen vagyok tájékoztatni önt,
mint felség mágusa, ebből...

Hamufla kacag fel hisztérikusan.

HAMUFLA Mágus?! Bohóc! Szemfényvesztő!

MOROFLA Elhallgass! Megbántottad a tündéreket is!

HAMUFLA Miféle tündéreket?

DADUS Hiszen láttad őket, felség!

HAMUFLA Te vidd ki innen a fiamat, Dadus!

DADUS Igenis, felség, de...

HAMUFLA De?!

DADUS Ilyen gyönyörű szép ajándékokat!

HAMUFLA Miket?!

DADUS A... zsákban...

HAMUFLA Szóval te láttál itt tündéreket, Dadus?

DADUS I... igenis.

HAMUFLA Akkor még ma elhagyod a palotát, de még a várost is.

DADUS De...

MOROFLA Hamufla, ez...

HAMUFLA Nem tűröm, hogy ez a babonás néember még egy percre Villó közelében legyen...

MOROFLA De...

HAMUFLA Morofla! Ez az én dolgom, te ebbe nem szólsz bele.

MOROFLA Menj, Dadus... Majd...

HAMUFLA És vidd a szemem előtt ezt a zsákot!

DADUS Milyen zsákot?

HAMUFLA Amit nem látok, mivel nincs.

Dadus a fejét csóválva magához veszi a zsákot, kimegy. Csend.

A babakocsiban Villó gügyögni kezd.

MOFLIN Mondom: ebből még baj lehet.

MOROFLA Nagyon nagy?

MOFLIN Világnak kereke
Ha eggyel több
A fene megegye.
Ám hogyha kevesebb
Nagyokat nyög
Sántít, döcög
A végén még megreped.

HAMUFLA A világ?! Neked nincs ki minden kereked!

MOROFLA Asszony!

HAMUFLA Szélhámos.

Morofla csak mérgesen rálegyint. Kisvártatva ismét Moflinhoz fordul.

MOROFLA Most... mi lesz, Moflin mester?

MOFLIN Majd... megpróbálom kiengesztelni a tündéreket.

HAMUFLA Téged se akarlak többé látni, öreg! Eridj! Keress magadnak más királyt! Mi nem tartunk többé hozzád hasonló udvari bolondot.

MOROFLA Hamufla! Bocsáss meg, Moflin...

MOFLIN Nem! Nem haragszom. De megyek. Minek oda mágus, ahol nem hisznek a csodákban?

Moflin meghajol a király előtt, aztán a királynőhöz fordul.

MOFLIN Én csak azt kívánom, hogy Villó királyfi még nálad is „sokkal okosabb” legyen. Ez az én keresztelői ajándékom.

Moflin egy fényvillanással eltűnik. Csend.

HAMUFLA Ez... nem volt felségsértés?

MOROFLA Megbuggyantál? Mi? Hogy Villónk nálad sokkal okosabb legyen? Bár az nem éppen nagy kunszt...

HAMUFLA És muszáj engem a személyzet előtt diszkrétan lebutáznod?

MOROFLA Egy szülő arra csak büszke lehet, ha a gyereke okosabb nála.

HÓHÉR Hát, ha úgy vesszük, az én Alfinom már sebészprofesszor Angliában...

MOROFLA Na! Nem is tudtam! Gratulálok!

HÓHÉR Köszönöm. Mindamellet engedje megjegyezmem, hogy a szakma alapvető fortélyait még tőlem leste el. Itt van például mindjárt a gégemetszés...

MOROFLA Mert azzal mi van?

HÓHÉR Az attól függ, felség, mi okból tesszük.

MOROFLA Mert ha?

HÓHÉR Mert ha abból a célból végezzük el a beavatkozást, hogy a páciens ne kapjon levegőt, akkor lehet a vágást akár merészen is végrehajtani.

MOROFLA Vagyis elvágni valakinek a torkát?

HÓHÉR Egzakt, felség. Ámde ha éppen ellenkezőleg az a célunk, hogy az illető levegőt kapjon, mivel valamely betegség folytán ebben megakadályoztatik...

MOROFLA Mint például?

HÓHÉR Méhcsípés, félrenyelés, gégepolip...

HAMUFLA Egek! Ezek itt csevegnek! Morofla! Nem emlékszel? Téged vérig sértett a néped!

MOROFLA Ejnye, hagyd már!

Lassan sötétedik. Hamufla végeláthatatlan perlekedése közben a szín változik.

HAMUFLA Hagyjam? Hahaha! Hagydalak?! Hogy egy, csak egyetlen egy szem szemtelen krém mafláz se jelent meg itt? Kisül a szemem! Megáll az eszem! Most meg ne szólalj! A könyökömön jön ki, hogy a buta babonáitokra hivatkozol.

A szín előterében egy szomorú tekintetű szolga mutat fel táblákat, és olvassa.

Először ezt: ÖT ÉV MÚLTÁN

HAMUFLA Azért nem jöttek, azért merészeltek nem jönni, mert azt hiszik rólad, mert azt terjesztik rólad, és meg kell mondjam a véleményemet, hogy nem minden alap nélkül, hogy te egy tutyimutyi, egy gyenge jellem vagy! Mert átlátnak ám rajtad már ezek is, tudd meg! Játsszod itt a véreskezű zsarnokot, aztán nem vagy több, mint egy taknyos kölyök. Bizony, ötvenévesen egy retkeskezű kis fikakurkász, aki még mindig hisz a boszorkányokban, a sárkányokban, a tündérekben. Maholnap arra kérsz majd, hogy esténként, elalvás előtt olvassak fel mesét neked! Tündérmesét, mi? Sárkányosat? Vagy a kedvenced még mindig az a szerencsétlen lúzer farkas, akinek kimetszik a köveket a bendőjéből? Fúj! Mafla egy nép ez a mafláz, Morofla fiam, és te vagy köztük a legmaflább!

A következő tábla: TÍZ ÉVE KÁRÁLJA

Tündérek? Mi? Varázslók! Csodák? És én ehhez mentem feleségül!
Én! Egy született Hanna von Hohenschpiller? És én ennek szültem még két fiúgyermeket?!

MOROFLA Hóhér! Könyörögve kérlek, vágd le a fületem!

HÓHÉR Igenis, felség!

MOROFLA Vagy öntsél inkább ólmot bele!

HÓHÉR Óhaja parancs, felség!

HAMUFLA Na, idefigyelj, te...

MOROFLA Elég!

A harmadik tábla: HÚSZ ÉV NAGY IDŐ!

(A történet szereplői közül valahány tündérre ráismerhet az, aki hisz bennük, mert akarja, hogy hétköznapi hacukákban is annak lássa őket, akik.)

3; EGY POROS FALU „FŐTERE”

Villó, Öreg, Oszkár, parasztok, két testőr.

A falucska „főterén” egy jókora hordó áll. A hordóban víz. Egy öregember reszket benne. Villó mosdatja. A királyfi keze ügyében mosószappan, szivacs, nyeles kefe. A hordó körül bamba rongyosok. Villó működését tisztos távolból a herceg két testőre röhögi.

VILLÓ Elég? Elég! Bizony elég, ha az ember csak egy nap is kihagyja a tisztálkodást. Például nem mossa meg jó alaposan a fejét. Persze, hogy beléserkél a tetű. Itt is van egy, ni! Ki vele, öreg! Mikor mostál fejet utoljára?

ÖREG Tavaly karácsonykor se volt még öt éve!

VILLÓ És csodálkozol, hogy egy merő tetű vagy?

ÖREG De én kedvelem a tetűimet.

VILLÓ Butaság. A tetű csíp.

ÖREG Öreg vagyok. Nem bírok már dolgozni. Naphosszat unatkozok: szeretek vakarózni.

VILLÓ A tetű ragályt terjeszt.

ÖREG Á, az enyéim nem!

BAMBÁK Az enyém se, az enyém se, az enyém biztos nem...

VILLÓ Azért most csak mártsd be szépen a fejed a vízbe, ó, te igen ostoba, retkes agg!

ÖREG De nekem be van gyulladva a középfülem, Villó királyfi!

VILLÓ Pont ezt magyarázom, öreg, koszos barátom. Persze, hogy be van gyulladva. Na! Ne fordítsd el a fejed! Hadd nézzem! Mutasd!

ÖREG Segítség!

VILLÓ Az, az. Segítség. Az kell neked, segítség. Folyik a genny a füledből! Te jó ég! Nincs lázad? Hogyhogy élsz még?

ÖREG Ó, jaj nekem, dehogy élek!

VILLÓ Várj, kitisztítom!

Villó majd kitöri az öreg nyakát. Belenéz az öreg másik fülébe. Fogja a szivacsot, kegyetlenül megdörzsöli, aztán mutatóujjával mintha az agyáig bekurkászna. A bambák közül néhányan felnyögnek.

VILLÓ Jegyezzétek meg, maflázok! Egészségében él a nemzet. És mi a fél egészség?

A bambák némi tanácsstalanság után.

OSZKÁR A jó sok pacal!

BAMBÁK Ja, ja, ja: Oszkár jól mondja. A sok pacal!

VILLÓ No, de mi kell a jó sok pacalhoz is?

OSZKÁR Még több jó sok pacal?

BAMBÁK Ja, ja, ja! Jó sok pacalhoz bizony jó sok pacal kell, az már így biztos! A pacal az egy ilyen!

VILLÓ Tisztaság kell a fél egészséghez! És a pacalhoz is tisztaság kell.

OSZKÁR Már mért?

VILLÓ Ejnye, hát főzés előtt nem szoktad a marha bendőjét alaposan átmosni?

OSZKÁR Mért?

Villó közben az öreg másik fülét is kezelésbe vette, most mintha Villó két mutatóujjára lenne felfűzve a koponyája. Az öreg szeme kifordul, óbégat.

ÖREG Nem hallok! Most már semmit se hallok!

VILLÓ Jegyezzétek meg! Tiszta test, tiszta lélek. Ez lefordítva annyit tesz: ép testben ép lélek.

OSZKÁR Én épp hogy élek! Mert éhezek!

BAMBÁK Én is! Kifordul a belem! Nincs pacal! Peták kell!

ÖREG Viszket az agyam!

VILLÓ Mindjárt megsikáljuk azt is.

ÖREG Hányingerem van!

VILLÓ Aztán: a jó sok pacalhoz, tisztelt barátaim, először is tökéletes vasgyomor szükséges. Nem ám a ti borzalmas pálinkátok által megkínzott hurutos beletek. Bizony, bizony, ideális epeműködés, tombolóan harsány hasnyálmirigy és kifogástalan májfunkció.

BAMBÁK He? Mi az, hogy májfunkció?

OSZKÁR Resztelt máj!

BAMBÁK Pacal! Az jobb! A jó sok pacal.

OSZKÁR De a jó sok pacalhoz... szerintem csak jó sok pénz kell.

BAMBÁK Ja! Ja! Peták! Ja! Petákok! Az kell!

OSZKÁR Az kell az egészséghez.

BAMBÁK Ja, ja! Nem fürdés! Peták! Pacal! Jó a máj is!

Villó kihúzza az ujjait az öreg füléből, aki aléltan merül el a vízben.

VILLÓ Az egészséget nem lehet mindig petákokkal megváltani. Nézzétek csak meg az előjárótokat! Rühös, tetves, ótvaros. Aszott teste egy merő kelés. Mit érne most azzal, ha a markába nyomnék egy erszény aranyat? Semmit.

OSZKÁR Azért csak nyomjál!

VILLÓ Attól még meghalhat.

OSZKÁR Majd mi helyette is elköltjük.

BAMBÁK Nyomjad! Peták! Elköltjük! Pacal!

VILLÓ Ti pedig mind himlősök vagytok.

BAMBÁK Nálunk nincs himlő! Ez rágalom! Csak pestis van néha. Talán kétszer ha egy évben...!

OSZKÁR Felség! Nem fulladt meg?

VILLÓ Kicsoda?

OSZKÁR Hát atyám, az öreg Oszkár.

VILLÓ Ja!

Villó a hajánál fogva kirántja az öreg fejét a víz alól. Az hörögve, köhögve kapkod levegő után. A testőrök a háttérben a térdüket csapkodva röhögnek.

ÖREG Se... segít... segítség!

Villó kedélyesen, doktorbácsisan.

VILLÓ Tátsd ki a szádat, jó öreg!

ÖREG Levegőt!

Az öreg tátott szájjal, mint partra vetett hal, zihál. Villó szakértően néz bele, bólint.

VILLÓ Nézzétek! A szű majd minden fogát az álkapcsáig ette. Az ínye egy merő rothadás. Márpedig az tudnivaló, hogy a szív, a vese, az ízületek nagy ellensége a rossz fogak által leszivárgó reumatikus gyulladás.

ÖREG De én jól vagyok!

VILLÓ Dehogyan vagy jól.

ÖREG Mondom!

VILLÓ A halálodon vagy, lásd be!

ÖREG Na jó. Most tényleg nem érzem magam valami fényesen.

VILLÓ Na ugye.

ÖREG Mert baromira hideg nekem ez a víz!

VILLÓ A forró fürdő nem egészséges.

ÖREG De nekem csúszom is van!

VILLÓ Reumád. A rohadtt fogaidtól.

Villó ezzel fogja a nyeles kezét, vadul súrolni kezdi az öreget mindenütt. Az hol vihog, hol ordít, hol visít. Közben.

VILLÓ Hol tartottunk, maflázok?

A bambák tanácstalanul néznek össze.

OSZKÁR Ott, hogy népnevelni tetszik.

VILLÓ Na igen. De azon belül.

OSZKÁR Én már emlékszek! A sok pacalnál!

VILLÓ Az csak a szemléltetés okán említődött meg.

BAMBÁK Szemléltetés? Mi az, hogy a pacal szemléltetés? A pacal az pacal, nem?

VILLÓ Hagyjatok már a pacallal!

OSZKÁR Mért?

VILLÓ Az az étel különben se egészséges.

OSZKÁR Mi nem?!

VILLÓ Zöldséget kell enni. Meg sovány szárnyas húst. Leginkább halat.

Fújjogás.

BAMBÁK Mi? Mi van? Hagyjál már! Észnél vagy? A zöldséget egyék a nyulak!

OSZKÁR Ja! Mi meg a nyulat!

VILLÓ Rendben. Akkor egyetek nyulat.

BAMBÁK Pacal! Pacalt! Pacalt akarunk! Azt ígértél!

VILLÓ Én? Tisztálkodást ígértem.

BAMBÁK Hozzál pacalt! Adj petákot! Máj is jó lesz!

VILLÓ De tiszta zsír lesz tőle a véretek!

BAMBÁK Zsír? Nem baj! Pacal! Pacalt! Májat!

VILLÓ Rendben. Ti fogtok emiatt időnek előtte felfordulni. Tőlem egyetek pacalt.

Ebbe mindenki belenyugszik. Csak az öreg nyöszörög. Aztán a bamba mérgesen fakad ki.

OSZKÁR De nekünk még egy zsák rohadtt krumplink sincsen!

VILLÓ Hogy mondod, redves ifjú?

OSZKÁR Úgy, hogy nincs mit zabálnunk!

VILLÓ Hogyhogy nincs?

OSZKÁR Úgy, hogy adózunk helyette.

VILLÓ Hogyhogy adóztok?

BAMBÁK Hogyhogy hogy?! Hol élsz te? Becsinálok ettől a hercegi manustól!

VILLÓ Olyan magas az adótok?

OSZKÁR Eridjél már, majd pont te nem tudod!

A két testőr elkomorulva lép elő.

ELSŐ Felség!

MÁSODIK Ideje lenne a fürdetést befejeznünk...

VILLÓ Ugyan már! Vonuljatok hátrébb. Az én mafláz népem csak legyen szókimondó.

MÁSODIK Tölünk aztán...

ELSŐ Gyere, Dezső!

A testőrök vérig sértve kivonulnak. Villó a néphez fordul.

VILLÓ Barátaim! Véreim! Maflázok! Kies országunk falvait, városait járván döntő elhatározásra jutottam. Mihamarabb kihallgatást eszközölök királyi atyámnál, Moroflánál.

BAMBÁK Na, az dögölne meg először! Őt cicerézze a hóhérja, ne minket! Veled együtt!

VILLÓ El akarom, ezért el fogom érnei, hogy Mafláziában törvény legyen a tisztálkodás.

BAMBÁK Mi? A micsoda?

Az öreg magához tér a rémülettől.

ÖREG Ezt ne hagyjátok! Látjátok, mit művel velem is? Mindjárt elpusztulok! Fiam, Oszkár, segíts apádnak!

OSZKÁR Már lázadok, apám.

VILLÓ Naponta legalább egyszer mindenkinek tetőtől talpig meg kell mosdania!

BAMBÁK Mi?!

VILLÓ Szappannal, különös gondossággal a hajlatokra.

BAMBÁK Majd behajlítunk mi téged mindjárt...!

VILLÓ Fogat mosnia!

ÖREG Ki akarok szállni!

VILLÓ Aztán jön a manikűr, a pedikűr és az alapos fülpucolás!

ÖREG Inkább a halál!

BAMBÁK Halál! Győzelem vagy halál! Le Villóval! Ne éljen a király!

A bambák Villóra támadnak. Sötét. Ordítózsások. Bambák harci dala.

Harcra, csatára Maflázia
Nem lesz itt törvény a higénia
Mindenki úgy éljen, ahogy akar
Patyolat tisztán, vagy lepje be szar!

Az ordítózás és a csatadal lecseng. Fűtyülő ívben halljuk, látjuk Villót a faluból kihajítottatni. Villó nagyot plattyan. Nyögve tápáskodik fel. Sóhajt, kisántikál, közben.

VILLÓ Ó, én szeretett, tudatlan mafláz népem!

4; KIES TISZTÁS

Moflin, Kobzos, Hódiszno.

Moflin varázsló a botjára támaszkodva ácsorog morózusan. Egy kandisznót fürkészt, aki a közelében dagonyázik. A Kobzos poroszkál be „gebe lován”. Egy dalt próbálgat. Szörnyű hamis, miközben kobza egy-egy húrját találomra pengeti.

KOBZOS És harcolt, csatázott Maflázia...
Győzött a törvény: a Higénia
Itt mindenki tiszta, mint a hó
A mosdatlan jussa tömlőc, bitó.
A nép java tisztul és hull a tahó...
Harcra, csatára Maflázia
Villó királyfi a törvény maga
Csatát vívj érte, hej, hahó
A retkesek jussa hóhér, bitó.
Hulla, ki nem mosdik, mert tahó.

Moflin morogva.

MOFLIN Na, még egy bamba...

A Kobzos észreveszi az öreg, „hőkölteti” a (báb) lovát.

KOBZOS Hó, Ráfla, megállj, na, hó te ló!

A kandisznó ellenségesen a lóra és lovasára röffög. A ló hőköl, a Kobzos kis híján leesik róla. Amikor a Kobzos lova megnyugszik.

KOBZOS Isten hozott, jóbarát!

MOFLIN Mi van?!

KOBZOS Mért, mi van?

MOFLIN Az, hogy én sok-sok éve állok már itt. És tűnődvén tűnődök, megtegyem-é azt ezzel a kandisznóval, amit tervezek. Vagy ne tegyem meg? És ha megteszem is, miként tegyem meg? És elég lesz-e az, hogy megteszem? Vagy kezdjek-e még valamit egy bizonyos lúddal? És ha kezdek, miként kezdjek? Te meg csak most értél ide.

KOBZOS Hova?

MOFLIN Ide, a szíнем elé.

KOBZOS Ja! Hű, de jól mondod! És mit is mondtál?

MOFLIN Mikor?

KOBZOS Hát... midőn illőn üdvözöltelek.

MOFLIN Téged hozott, vetett, vetemedett, vagy sodort ide az isten, a balsorsod, vagy ki a fene, és nem engem. Így világos?

KOBZOS Hú! Ez de világos!

MOFLIN Másrészt barátod neked az a gebe lovad.

KOBZOS Hú! Ez nem igaz. Ez a Ráfla itten alattam egy ellenséges, rosszdulatú, sovány dög. Harap és nem halad. Amikor meg halad, nem arra megy, amerre én akarom, viszont és ellenben én nem merem megharapni, mert félek, hogy akkor esetleg elszalad. És akkor kutyagolhatok.

MOFLIN A te bajod.

KOBZOS Hú! Ez viszont nagyon igaz! Engedelmeddel, uram, te nagyon bölcs lehetsz. Az én nevem Kobzos Kobzos, minden kobzosok név és rang szerinti legkobzosabbika. Uramban kit tisztelhetek?

MOFLIN Mivégre fertőzöd rettenetes kornyikálásoddal ezt a szegény erdőt?

KOBZOS Hú! Az igaz, hogy buzdító jellegű csatadalommal még nem készültem el eléggé, az viszont talán mégse igaz, hogy ércesen messzi hangzó énekhangom rettenetes lenne. Nem erényem a dicsekvés, jó bölcs, de királyok jutalmaztak, hercegnők aléltak el már dalaimtól nem is egyszer.

MOFLIN Nyilván kegyelemért könyörögtek, mielőtt szörnyethaltak.

KOBZOS Á, csak viccelsz.

MOFLIN Aha, csak viccelek.

KOBZOS Megtisztelnél, ha meghallgatnád egyik legújabb hangzóváltós zengőmet, amelyet maga Hamufla királynő rendelt tőlem Villó királyfi huszadik születésnapjára, és amit rögvest elő is adok majd a felséges király színesen szíves udvara előtt, mielőtt megérkeztem. Mármint oda.

MOFLIN Már húsz év telt el azóta...?

KOBZOS Hú! Mármint mióta?

MOFLIN Hogy az a szerencsétlen gyerek megszületett.

KOBZOS Mármint Villó herceg?

MOFLIN Mármint ő.

A Kobzos húrjai közé csap.

KOBZOS Csodátlanul csodálatos Maflázia! Ez a címe.

MOFLIN Minek?

KOBZOS Himnikus táncdalomnak. Kezdem?

A gebe felnyög, a disznó mellső lábaival kapál, hátrál.

MOFLIN Nem kéne.

KOBZOS Hú! Honnan tudod, hogy így kezdődik?

MOFLIN Micsoda?

Kobzos önmaga tehetségétől megrészegülten, megint nagyon hamisan.

KOBZOS Nem kéne hinni a csodákban
Mert azok bizonynal nincsenek
Tündérlányban vagy boszorkányban
Mert a babonák nyomorba döntenek
Balga a nép, ki varázslók szavát issza
Hókuszpók trükkjeit rettegi
Ki szívét ártó meséknek kinyitja
És ábrándos lelkét adja neki
Egyre süllyed az erény ott...

A gebe prüszköl, a disznó hörögve az oldalára fordul, Moflin alig bír a dühével.

MOFLIN Elhallgass!

KOBZOS Hú! Azt is kitaláltad, hogyan folytatom! Úgy igaz, ahogy most itt ülök
Ráflámon, disznópásztorból én még ilyen okosat nem pipáltam. Hanem
mi baja lett a sertésednek hirtelen?

MOFLIN Nem bír az erényről hallani.

KOBZOS Nem mondod? No persze, hiszen disznó. Mit is kezdhetne ama
gyönggyel, amit elébe vetsz neki korpa helyett?

MOFLIN Akkor vedd úgy, hogy én is disznó vagyok.

KOBZOS Ugyan, uram, csak szerénykedsz... De hadd folytatom!

Elhallgass hát, vagy kiálts, kiálts
A rémálmok fölött győz a józan ész
A varázslók cirkuszi kóklerek
Csodák pediglen nincsenek
És...

Moflin végképp elveszti a béketűrését. Felüvölt. A botjából kékes fényű villám csap ki.

MOFLIN Hogy mik vagyunk mi?! Cirkuszi kóklerek? Na, majd meglátjuk! Hogy
a rémálmok fölött győzhet-e a józan ész?! Mit merészelsz te Kobzos
Kobzos?!

A Kobzos, ahogy a disznó, a gebe, vagy az egész tisztás is, most félig megpörkölve füstölög.

KOBZOS Hú!

MOFLIN Hát jó. Döntöttem. Amit eltervezék, íme, meglegyen. Nem is baj, hogy
erre evett téged a fene. Tehát nincsenek csodák, he?

Kobzos vékony hangon nyekeregve.

KOBZOS Kérem szépen, én persze nagyon is tudom, hogy vannak. De Hamufla
királynő maga adta meg ama szempontokat, amelyek alapján nekem a
költeményemet...

MOFLIN Tudom.

KOBZOS Hú! Akkor jó. A disznópásztor úrnak titokban varázslónak úrnak
tetszik lenni?

Moflin a látvány kedvéért még villámlik egyet, aztán botjával a disznóra mutat.

MOFLIN Mit látsz te ott?

KOBZOS Hol? A disznó előtt, vagy után?

MOFLIN A disznó helyett.

KOBZOS Helyett? Mármint...?

MOFLIN Disznó az ott?

KOBZOS Nem?

MOFLIN Tűzsárkány! Aki lávát olvaszt a gránitból, és abban fürdik, dagonyázik. És aki a mai naptól fogva olyan hőséget áraszt a világra, hogy a tavak kiszáradnak, a folyók elapadnak, a föld pedig a szomjúságtól millió felé reped.

KOBZOS Hú. De mért?

MOFLIN Csak.

KOBZOS Hú, de szigorú válasz!

MOFLIN És pokoli hőség és szárazság lesz mindaddig, amíg nem akad egy mesebeli hős, aki a Tűzsárkányt le nem győzi.

KOBZOS Hú. Az micsodás cselekedet lenne! Hogy én aztán azt hogy meg tudnám énekelni! Engedelmeddel el is kezdeném azzal, hogy...

MOFLIN Ne merészd!

KOBZOS És a Tűzsárkány a lávában fortyogott
Hol üvöltött egyet, hol csak rőfögött... ott
Aztán oui, oui, csak így finoman, franciásan
Mígnem egy szép nap...

MOFLIN Ácsi!

KOBZOS Most mért?

MOFLIN Mert ez még mind semmi. Majd én megmutatom neki! Ezt üzenem Hamuflának. Én, a Nagy Moflin. A cirkuszi kókler. Most eredj! Még találkozunk.

KOBZOS Igenis.

MOFLIN És útközben ne merészelj kornyikálni!

KOBZOS Egy kicsit se?

MOFLIN Kicsit se.

KOBZOS Dünnyögni, dúdolni?

MOFLIN Figyellek.

KOBZOS Ó, múzsa! Hallgatok.

A Kobzos elindul. Nagy ívben kikerüli a lüktető vörös fényben rőfögő Hődisznót, vagyis a Tűzsárkányt. Kobzos csodálattal fordul vissza a már magába mélyedő Moflinhoz.

KOBZOS Hú. Azaz izé. Tessék mondani! Azt az izét, azt a botot melyik bűvész-boltban lehet kapni?

MOFLIN Mi? Mit?

KOBZOS Csak vennék egyet... az unokaöcsémnek, mert...

MOFLIN Mert?!

KOBZOS Mert szegény gyerek képezhetetlenül repedtfazék hanggal született.

MOFLIN És?

KOBZOS És akkor vennék neki egy ilyen botot, és akkor mégis részt vehetne a show-bizniszben, mert...

MOFLIN Tűnj el, vagy töpörtyűvé sütlek!

KOBZOS Hú! Igenis!

5; ELŐL A SZÍNPADON. ÚTON

Villó, a két testőr.

A testőrök Villót kísérve egymást bökdösik, miközben mulatnak a „bolondon”.

VILLÓ Mert mi a felhő, barátaim?

TESTŐR Az, ami egy hónap óta egy darab sincs az égen.

VILLÓ Víz.

MÁSIK Ja. Az meg a földön nincs.

VILLÓ No és azt meg tudod-e mondani, hogy ha esik, akkor az egyik eső-csepp mért éppen a te kobakodra, a másik pedig mért pont a te orrod hegyére pottyan?

TESTŐR Há' mert mit tom' én!

VILLÓ Ez az!

TESTŐR Ez a jó válasz?

VILLÓ Senki nem tudhatja.

A testőr jól hátbavágja a másikat.

TESTŐR Na ugye, te hülye, hogy én nem is vagyok olyan hülye!

MÁSIK Ja. Mint amennyire nagyon hülye vagy.

VILLÓ És mért nem tudhatja?

MÁSIK Mármint hogy mit?

VILLÓ Hogy melyik esőcsepp esik pont a te fejedre.

TESTŐR Felséged most mindjárt megmagyarázza, nem?

VILLÓ De. A káosz, barátom. Meg azon belül meg a turbulencia.

MÁSIK A micsodancia?

TESTŐR Ejnye már, de zokni vagy!

MÁSIK Mért, te tán érted?

TESTŐR Há' mán naná! Az az esőcsepp azért hullik a te kobakodra, és nem az én orrom hegyére, mert egyrészt ergya vagy, másrészt ez van a sors könyvében megírva. Így érted már?

MÁSIK Értem én. Te mégis pont olyan hülye vagy, mint amennyire hülye vagy.

TESTŐR Nem. Annyira olyan nagyon hülye pont te vagy.

VILLÓ Nézzük ama pillangó problémáját Japánban!

TESTŐR Hun?

MÁSIK Ja, nézzük!

VILLÓ Ott piheg egy cseresznyefa ágán, annak is az egyik virágján, a virágnak bibéjén.

TESTŐR Há' isten úgyse' ilyen tisztán látom egészen magam előtt!

VILLÓ Most árnyék borul a pillangóra.

TESTŐR Ne!

VILLÓ De.

MÁSIK Máris csikar a belem az izgalomtól!

VILLÓ A pillangó odébb rebben.

TESTŐR Jaj, ne!

MÁSIK És megússza?

TESTŐR Á, nem.

MÁSIK Mért nem?

TESTŐR Az ilyesmit nem lehet megúszni.

MÁSIK Haggyál már! Megússza! Érzem!

TESTŐR Egy madár lesz az... Az?

MÁSIK Az az árnyék?

TESTŐR Mondom, hogy tisztán látom! Egy pillangót faló vértengelic!

MÁSIK Az nem madár.

TESTŐR Mi? A vértengelic?!

MÁSIK Felség! Most akkor mi van azzal a pillangóval? Tényleg megeszi őt az a mocsok?

VILLÓ A pillangó szárnyainak a verdesése a légben hullámokat idéz elő.

TESTŐR Hogy mi' csinál?

VILLÓ Elreppen.

TESTŐR No és a vértengelic? Lecsap!

VILLÓ Nincs tengelic.

MÁSIK Én mondtam.

TESTŐR Akkor... meg mi van?

VILLÓ A hullámok keltésén van a lényeg.

TESTŐR Ja! Így is értem! Nem vagyok hülye.

VILLÓ Persze, hogy nem vagy hülye. A hullámok tovább terjednek. Amire az Óceán fölé érnek, már meg is változtattak egy légáramlatot.

TESTŐR Ne már!

MÁSIK De a pillangó megússza?

VILLÓ A légáramlat elsodorja a felhőket, a felhők híján borzasztó hőség és aszály támad. Mint most például itt nálunk, Mafláziában. Ennyit a sors könyvéről, barátaim.

A testőrök egy pillanatra még röhögni is elfelejtenek.

MÁSIK Na ne mán'!

TESTŐR Hogy egy pici japán pillangó miatt van nálunk ilyen szárazság és gatyarohasztó meleg? Há' akkor csak jobb lett volna, ha megeszi a vértengelic.

VILLÓ Nem állítom, hogy így van, csak azt, hogy lehet.

TESTŐR No már az mégis csak nagy csuda lenne.

VILLÓ Csodák nincsenek.

TESTŐR Kár. Mert akkor az is előfordulhatna, hogy felséges királyunk nem vetné láncra, és nem vettetné a várbörtön legmélyebb zugába felségedet.

MÁSIK Azt akkor ebben az a szomorú, hogy nem lesz kin röhögni...

VILLÓ Azt mondjátok, arra készül atyám?

TESTŐR Ja.

MÁSIK Azt mesélik, esküszik rá, hogy megteszi, mert nagyon dühös királyfiságodra.

TESTŐR Mert kár volt kirobbantani ezt a „higénia-lázadást”.

VILLÓ Csak nem hiszed, hogy a kötelező tisztálkodás miatt lázadt fel a nép nem krémje?

TESTŐR Az mindegy, hogy én mit hiszek. Mert ha azt hinném, hogy nem mindegy, akkor bizony tényleg annyira hülye lennék, mint amilyen há' mán csak nem vagyok.

MÁSIK Pedig te pont annyira olyan hülye vagy...

TESTŐR Maradjál mán', mert isten úgyse' megmosdatlak!

MÁSIK Mosdatod ám azt a jó édes...

VILLÓ Uraim! Uraim!

A testőrök kilökdösik egymást, Villó tűnődve ballag utánuk.

6; A KIRÁLYI TRÓNTEREM

A királyi család. Lord Cselző, von Schipirc nagykövetek és Nyamemá kulturális attasé. Szolgák. Villó és a két testőr.

Fanfárok zengenek fel. Tucatnyi szolga egy kerekekre szerelt hatalmas hordót húz be. A hordóban a királyi család húszol. Hamufla, Morofla, Enriflo, Manriflo és a hercegisasszonyok: Kafla és Mofla. A hordó mellett a két nagykövet és a pápuai kulturális attasé sétál, izzad. A fiatalok idétlenül pancsikolnak. Morofla király morózus, Hamufla királynő még nála is morcosabb. Amúgy, jó szokása szerint, be nem áll a szája, kerepli magának.

HAMUFLA Az egyik ostobább, mint a másik. Rondaszájú málé hősjankók. Az agyuk helyett is izom van. Ezeknél az alany az, hogy „anyád”, az állítmány egy nyakleves. A kötőszó meg a... majd még egyszer kimondom ám azt is!

ENRIFLO Anyám!

MANRIFLO Kérlek!

HAMUFLA Bizgentyű! Kimondtam!

ENRIFLO Kimondta!

MANRIFLO Anyám, ajkadról e szó...

HAMUFLA Kimondtam bizony! És mondok én még mást is! Csak azért, mert ti...

MOROFLA Hallgass!

A hercegnők felvihognak, Hamufla egy percig elhallgat.

MOROFLA Na! Lordságodék mit óhajtanak még?

CSELZŐ Megkövetem felségedet, de az több mint kínos, hogy Angliába rendszeresen betörnek felséged szappanhabtól megveszett, félvak hordái, és...

SCHIPIRC Na, ja, és krucifiksz, hogy ez történni a német-mafláz határon is.

NYAMEMÁ És mindegyik habos-zabos reménytelenül sovány is...

MOROFLA Kérem, kérem, nagykövet urak, és tisztelt kulturális attasé „úr”...

Az angol és a német nagykövet meghajolnak. Nyamemá attasé felüvölt, aztán tisztelete jeléül a nyelvét kinyújtja. Morofla a két királyfira és a két hercegnőre förmed, akik felvihognak.

MOROFLA Gyerekek! Muszáj most idétlenkednetek?!

A királyfiak és a hercegisasszonyok együtt:

Bocsánat, papa.

Aztán máris fröcskölődnek, röhögnek, visítoznak tovább.

Hamufla bugyog fel megint.

HAMUFLA Mindent csak izomból. Persze, hogy csak izomból. És ha felfénylik végre egy csillag ebben a tömény mafláz sötétségben, akkor mit tesznek vele? Láncra verve tömlöcbe dobnák! A tisztálkodás igenis kívánatos. Erre ez mit tervez? Ijédteben...

MOROFLA Asszony.

Hamufla elhallgat. Morofla a nagykövetekhez.

- MOROFLA Van még valami?
- CSELZŐ Nem beszélve arról, felség, hogy információink szerint ez a rettenetes hőség Maflázia közepéről árad, ahová állítólag valami átok folytán egy Tűzsárkány költözött.
- HAMUFLA Mondom: tömény sötétség még Angliában is.
- SCHIPIRC No ja, ja, a hőség lenni disznó formájú epicentruma tisztán kivehető.
- HAMUFLA Von Schipirc, most én szégyenlem magam ön helyett.
- SCHIPIRC No, ja, Hanna, de itt a műholdfelvétel...! Látja? Ez lenni itt Mafláz-középhegység, az ott vanni Buggyant-fensík, és itten sie, a fennsík közepén grósz amőbaszerű vörös foltban lila sertésforma. Itt van látni...
- HAMUFLA Nein. Nincs látni.
- SCHIPIRC Kérem. Ez itten vanni akkor is disznó formájú sárkány, aki a fortyogó lávatóban van lenni dagonyázva érezni jól magát.
- HAMUFLA Nos, ha ilyesmiket hallucinál, akkor jót tenne önnek, nagykövet úr, ha pszichiátriai kezelésnek vetné alá magát, vagy...
- ENRIFLO Anyu, Manriflo csiklandozz!
- MANRIFLO Kérek, bizgentyű, akár pofon is vághatlak.
- HAMUFLA Forduljon például monsieur Rorschachhoz.
- SCHIPIRC Hogy én egy franciára bízzam a lelkemet?!
- HAMUFLA Svájci.
- SCHIPIRC Még rosszabb!
- HAMUFLA De ért a pacákhoz.
- SCHIPIRC Nem lenni semmi közöm egy lélekkurkász pacákhoz!
- MOROFLA Hagyja, von Schipirc. Maradjunk annyiban, hogy azt a disznót a feleségem nem látja.
- SCHIPIRC Alázatos szolgálja vagyni, fenség. Ám ez a rettenetes hőség...!
- NYAMEMÁ Bár minket, pápuai kulturális attasékat és katonai tanácsadókat a kánikula nem zavar...

Hamufla gőgösen néz az urakra.

- HAMUFLA Magán is csodálkozom, lord Cselző, elvégre Önt mégiscsak egy kulturált személynek ismertem meg. Annak ellenére, hogy csak egy brit alattvaló... Von Schipirc, maga az én szememben nem német addig, amíg ezt a disznózást abba nem hagyta. És nagyon meglep, hogy hármójuk közül csak Nyamemá úr nem panaszkodik.

Lord Cselző és von Schipirc meghajolnak, Nyamemá kulturális attasé pedig, mint előbb: felülvölt és a nyelvét a királynőre ölti.

Hamufla egy pillanatra lehunyja a szemét, hátul a hordóban a fiatalok vihognak.

CSELZŐ Akkor kulturáltan jegyzem meg: az a Tűzsárkány a Brit Tudományos Akadémia szerint is kétségkívül és csakugyan ott van.

HAMUFLA Az a viharos lávatenger, akarta mondani.

CSELZŐ Ahogy óhajtja: az.

HAMUFLA Majd idővel elcsendesedik.

CSELZŐ Reméljük.

SCHIPIRC A Higénia-lázadás viszont nem lenni „óhajt elcsendesedni”.

CSELZŐ És a hőségtől nem csak Maflázia, hanem Anglia és Németország is szenved.

NYAMEMÁ És, mint már mondtam, a lázadók túl soványak. Viszont gyengék: tehát csakugyan nem panaszkodunk. Mert ahogy népünk egy szólása tartja: jobb ma egy girizda misszionárius, mint holnap egy állig fel-fegyverzett gyarmatosító hadsereg.

HAMUFLA Nyamemá úr, az ön népének e belátása praktikus észre vall.

Most Morofla fakad ki.

MOROFLA Vajon még hányszor tízezerszer tízezer jó mafláz vére áztassa a földet? Még hányszor hirdessem ki az országban: a súlyos vízhiányra való tekintettel többé nem kötelező nap mint nap fürdeni?

HAMUFLA És én hányszor próbáljalak még meggyőzni arról, hogy a tisztálkodás ennek ellenére maradjon törvény?

Egyetlen fanfár szellent egy félhangosat. Villó jön be a trónterembe, két testőrétől kísérve. A fiatalok vihogva üdvözlik, hívják fürdeni, stb. Morofla elsőszülött fiát meglátva még morcosabb lesz, mint eddig. Hamufla lénye viszont sugárzóan telik meg szeretettel.

HAMUFLA Villóm! Fénylő csillagom!

VILLÓ Csókolom, üdv mindenkinek.

HAMUFLA Megörülök nélküled, ezek között a... az... áááá, mindegy. Végre látlak!

VILLÓ Atyám, hivattál.

MOROFLA Utállak.

VILLÓ Atyám?

MOROFLA Először is utállak azért, mert vagy. Másodszor utállak azért, mert fel-lázítottad a népemet. Harmadszor utállak, mert majd mindenki egybehangzón azt állítja, miattad van egy kerek hónapja még ez a dögmeleg is. Mivel a Buggyant-fennsíkon jártadban okoskodásoddal annyira fel-idegesítetted a mafláz óriást, a Közép-hegység Trollját is, és vele a Mongoloid hegyet, hogy az mérgében megpukkadt és egy Tűzsárkányt okádott ki magából.

HAMUFLA Nahát, ennél nagyobb ostobaságot én még...

MOROFLA Nem baj. A fiadat ismerve elég meggyőzően hangzik.

VILLÓ Szólhatok?

MOROFLA Nem, mert megint kimagyarázkodsz.

HAMUFLA Joga van szólani!

MOROFLA Mert ha nem?

HAMUFLA Akkor... én se szólok hozzád többé.

Morofla belegondol, fellelkesül.

MOROFLA Jó! Ne szólj hozzám többé!

HAMUFLA Csak változatlanul elmondom a véleményemet.

Morofla a fogát csikorgatja.

MOROFLA Tessék... akkor... hallgatlak, Villó, te „túlokos”.

VILLÓ Atyám! Nem utálhatsz. Először azért, mert a fiad vagyok.

MOROFLA Ez nem érv.

A szolgák és a család tagjai lereagálják egy hullámmorajban: Igaza van, ez nem érv, nincs igaza, de érv, de nem érv, de érv, de nem érv, de...

HAMUFLA De érv! Magyarázd meg ennek, kisfiam!

VILLÓ Apa nem utálhatja a gyermekét, mert ez ellentmond a család eszméjének és intézményének. Vagy azt akarnád, atyám, hogy példádön felbuzdulva mostantól bárki atya a gyermekétől, bárki feleség a férjétől elváljon, mert úgy utálja? Vagy fordítva? És éljen aztán ki-ki mint társtalan vad? Akik csak évente egyszer-kétszer gyűlnek össze? Hogy hím a hímmel a nőtényért megvívjon? Mik vagyunk? Emberek vagy kóborló, bús, komor gyíkok a magány ősi sivatagjában?

ENRIFLO Mi?

MANRIFLO Mik vagyunk mi?

ENRIFLO Gyík vagy te, Villó!

MANRIFLO Ja! Azt akkor komorodjál csak!

HAMUFLA Villó kérdésére válaszolj, Morofla király!

Morofla király a fogait már hallhatóan csikorgatja.

MOROFLA Tovább!

VILLÓ Másodszor nem én lázítottam fel Mafláziát. Mert mit ér az én Higénia-törvényem, ha közben a nép éhezik? Ezért azt javaslom, hogy még a mai nap nyittasd ki raktáraidat, oldasd meg pénzes zsákjaid száját, és tedd egyenlően gazdaggá a mafláz népet. Legyen krémes minden mafláz!

HAMUFLA Ó, Villó, az én szép, okos fiam!

CSELZŐ Nahát szóval azért...

SCHIPIRC Krucifiksz!

NYAMEMÁ És Villó is egész jó húsban van...

TESTŐR Villókám, most aztán jól kivágtad magad...

MÁSIK Neked annyi...

A szolgák rettegve-reménykedve nézik Moroflát, akinek egészen bevörösödött a feje, csak krákgogni tudja.

MOROFLA Tovább.

VILLÓ Harmadszor az, hogy még ezért a hőségért is én lennék a felelős, az egyenesen babonás ostobaság. Egy hegyet nem lehet felbosszantani. Még Közép-hegységünk „Trollját”, a Mongoloid-Idioflázt sem. Bár meg kell adni, hogy mint természeti jelenség, mostanában igen szeszélyes.

HAMUFLA Mivelhogy lávatavat büffentett. Ugye, fiam?

VILLÓ Kétségtelenül, édesanyám. Ez a szörnyű hőség és a még szokatlanabb és szörnyűbb szárazság...

MÁSIK Ja! A japán pillangó miatt!

MOROFLA Miiii? Mit mondtál?

MÁSIK Villó herceg mesélte... hogy a japán pillangó... miatta van meleg... mert a vértengelic... nem csapott rá, amikor...

MOROFLA Szóljatok a Hóhérnak! Ezt kivégezni.

MÁSIK Jézusom! Kegyelem, felség!

TESTŐR Látod? Hogy pont annyira hülye vagy?

Közben a szolgák hullámgzanak: Hóhér, hóhér, hóhér.

VILLÓ Atyám, ezt a pillangót tényleg én meséltem neki, a hőség egy lehetséges okát magyarázva.

MOROFLA De mi köze van ennek Japánhoz?

VILLÓ Nyilván semmi. Csak egy elméleti lehetőség.

MOROFLA Micsoda?!

MÁSIK A turmicsoda, kegyelem fejemnek!

MOROFLA Az micsoda?

VILLÓ Turbulencia.

HAMUFLA Ó, én Villóm!

MOROFLA Mert az micsoda?

VILLÓ Az egy fizikai jelenség, amit a vizekben vagy az éghajlati változásokban lehet megfigyelni, és...

SCHIPIRC Schuldigung, bitte... de mi köze lenni ennek a Tűzsárkányhoz?

VILLÓ Pont ezt magyarázom, von Schipirc: lehet, hogy semmi.

MOROFLA Engem megüt a guta.

HAMUFLA Morofla. A fiúnk jól tudja: a japán pillangó például lehet a hőség oka. Mellesleg ezzel minden műveltebb ember régóta tisztában van. De hát itt, nálunk, azaz nálatok, Mafláziában, ahol izomból oldanak meg mindent...

MOROFLA Elég! A Tűzsárkány az oka!

SCHIPIRC Epicentruma pedig lenni egy Hődisznó.

MOROFLA És biztos vagyok abban, hogy te idegesítetted fel azt a szegény hegyet is.

VILLÓ Ahogy óhajtod, atyám.

MOROFLA Na. Meddig várjak még rá?! Hóhér! Rabláncot! A tömlöckulcsot! Pallost!

SZOLGA Felség, kegyelem, de a Hóhér az ivóban van.

MOROFLA Na! És jön végre?

SZOLGA Panaszkodni hallottam a kifizetetlen túlmunka miatt, és ezért...

MOROFLA Jön?

SZOLGA Háromszor tucatszor kéttucatszor egytucat túlmunka díja után érdeklődik alázatosan, meg a tizenhét és fél évi alapfizetése, amit és...

MOROFLA Ez most nem alkalmas...

SZOLGA Igenis.

MOROFLA Rendben. A kivégzés és a tömlöcbe vetés egyelőre elmarad. Viszont törvényt azt mondok. Egy. Villó! Mától nem hagyhatod el a váramat. Nem fogod Mafláziát a végső pusztulásba okoskodni. Kettő: megerősítem, Mafláziában tisztálkodni visszavonásig nem krém mafláznak szigorúan tilos! Három: még ma magamhoz rendelem a japán nagykövetet, mit jelentsen ez a pillangó-ügy, vagy mi. Most pedig fordítson mindenki hátat, természetesen Hamufla királynő kivételével, mert kiszállok!

Fanfárok zengenek fel. A hírnök a vár fokáról:

A KIRÁLY KISZÁLL!

7; VALAHOL EGY HEGYI ÖSVÉNYEN

Moflin Varázsló, Kobzos, Jéglúd.

A színpad hátsó részében sötét.

Elöl a Kobzos „poroszkál” be. Reszketegen dalolgat, kobza egy húrját pengetve. Minden sora után rettegve kémlel körül. Mintha egy rekedt lúd gágogása kísértené.

KOBZOS És a Tűzsárkány... a lávában... fortyogott
Hol üvöltött,... hol meg csak úgy... motyogott
Aztán egy szép nap... oui, jött egy vitéz...
Két karjában kétkaros, bazi nagy kelevéz...
Kelevézzel... páncélja... vértje... acél
Na mér'? Na mér'? Hát... azér'!
Mert mondja:
Tűzsárkány nincs
Mindenre akad magyarázat
Csak az ész az úr

Csak az ész nem árthat...
Moflin varázsló se nincsen
Ezért e dalnak veleje sincsen...
Minek is iszok én annyit?
És a Tűzsárkány... a lávában... fortyogott
Hol üvöltött,... hol meg csak... cincogott...
Cin-cin, oui, oui, csak elegánsan, franciásan...

A Kobzos már sokadszor néz rettegve a háta mögé, amikor észreveszi, hogy Moflin varázsló elől fürkészi őt, a hóna alatt egy fehér lúddal. Baljósan somolyog.

MOFLIN Píúpipipi.

A Kobzos gebéje felágaskodik, a Kobzos majd szörnyethal ijedtében.

KOBZOS Hú! Jaj, istenkém! Esküszöm, nem is dúdoltam! Ráfla, hó, te ló, le ne vess, te tahó! Hóóóó!

MOFLIN Szóval én nem is vagyok, mi?

KOBZOS Hú! Jaj, csókolom!

MOFLIN És mindenre van magyarázat, he?

KOBZOS De jó, hogy újra látom a varázsló urat!

MOFLIN Tényleg, Kobzos Kobzos, minden kobzosok legkobzosabbika, minek is iszol te annyit?

KOBZOS Hát... mert muszáj!

MOFLIN Értem. És ha eleget iszol, akkor Tűzsárkány se sincsen.

KOBZOS Akkor végre semmi se nincsen! Így jó a válasz?

MOFLIN Így jó.

KOBZOS Akkor... tovább tetszik engedni?

MOFLIN Persze. De előbb mondd meg, szerinted mit tartok most a hónom alatt?

KOBZOS Hát egy li... nem, egy lu... Jaj, ez egy beugratós kérdés lesz!

MOFLIN Még mindig Morofla királyhoz igyekszel?

KOBZOS Tetszik tudni... csak a gázsi miatt!

MOFLIN Mi van a hónom alatt?

KOBZOS Egy liba. Vagy nem! Egy lúd!

Moflin varázsló megdühödik. A ludat elhajítja. Varázshotjából most fehér villám csap ki. Az egész világ megfagy, a Kobzost és a lovát is beleértve.

MOFLIN Jéglúd! Egy Jéglúd volt a hónom alatt! Érted?

A Kobzos csak nyögni tud.

MOFLIN Jól jegyezd meg, Kobzos Kobzos! Mostantól egy hónapig ötven fok hideg lesz, egy hónapig pedig ötven fok meleg. Egészen addig, amíg el nem jő az a mesebeli hős, akiről már meséltem neked. Aki a Tűzsárkány fejét, farkát, aztán a Jéglúd nyakát és a farktollát le nem metszi. Amiért cserébe Morofla királynak fel kell ajánlani a királyságát. És

amiért végül, de elsősorban, Hamufla királynőnek el kell ismernie, hogy csodák pediglen vannak. Értve vagyok?

KOBZOS Húúú... de hideg van!

MOFLIN Varázslók, boszorkányok, tündérek, lidércek, de még az ágyak alatt motoszkáló mumus is! Világos?

KOBZOS Vivi-vi...

MOFLIN Ezt az üzenetet is átadod Moroflának és Hamuflának. Most már kornyikálhatsz.

KOBZOS J... jött a Jéglúd... mm... mondta: gááá!
Ezer llovag fázott rá!

MOFLIN Szép nóta. Felengedhetsz, mehetsz.

A Kobzosról és a lováról varázsütésre leolvadnak a jégcsapok. A Kobzos indul, visszafordul.

KOBZOS Kérdezhetek, ó, rettenetes?

MOFLIN Sajnálom az unokaöcsédet.

KOBZOS Melyiket?

MOFLIN A repedtfazék hangút.

KOBZOS Mért?

MOFLIN Mert ilyen botot nem lehet bűvészboltban kapni.

KOBZOS Ja! Hű, nem arról kérdenék!

MOFLIN Hanem?

KOBZOS Mért pont én?

MOFLIN Mit mért pont te?

KOBZOS Mért pont én vigyek a nyakaztató Moroflának ilyen üzenetet?

MOFLIN Mert jó időben jártál jó helyen?

KOBZOS De mért lesz az jó nekem, ha Morofla mérgében karóba tűzeti a fejemet?

MOFLIN Mert benne vagy egy fontos történetben.

Kobzos cidrizve, rettegve, szerencsétlenül.

KOBZOS Hű. Akkor... jó nekem.

8; KIRÁLYI UDVAR

Villó, Enriflo, Manriflo, Kafla, Mofla, a két testőr.

Vérfagyasztó hideg van. A két kisebb királyfi vívóleckét vesz Villó testőreitől. Villó odébb a Milói Vénusz testét méricskéli egy szabászcintit használva. Hátról a két hercegnő hintázik. Kafla löki Moflát. Mofla időnként aprókat, rekedtesen sikkant.

TESTŐR Nohát akkor: hárít, cselez, támad.

MANRIFLO Hárít, cselez, támad...

MÁSIK	Pördül...
ENRIFLO	Pördül...
MÁSIK	Megint cselez, passzé, angarde, guggol...
ENRIFLO	Guggol...
TESTŐR	Kard meredeken feltart...
MÁSIK	És az ellenfél már hasba is van szúrva.
MANRIFLO	Szúrva. Lehet ordítani.
ENRIFLO	Bizgenytű!
MÁSIK	Világos.
MANRIFLO	Akkor kezdjük újra!
TESTŐR	Ahogy óhajtja felséged.
MÁSIK	Felkészül, vigyázz, rajta!

A két testőr és a két királyfi összecsapnak. Enriflo már pörgés közben elbotlik a saját lábában, Manriflo pedig guggolás helyett a fenekére huppan, ám máris felpattan, dühödten csapkod, hadonászik. A két testőr összeröhög. Kafla felsikkant, Mofla rekedtesen nyögve.

KAFLA	Hinta-palinta...
MOFLA	Lökjél!

Villó a társasághoz fordul, elmosolyodik, legyint. Aztán tovább méricskéli a Vénusz szobrot.

ENRIFLO	Jaj, a könnyököm!
MANRIFLO	Harcra! Kard a hasba!
ENRIFLO	A bordáim!
MANRIFLO	Ne nyafogj, Enriflo!
ENRIFLO	De bevertem a vesémet is, drága öcsém, Manriflo!
MANRIFLO	Katona dolog.
TESTŐR	Fog ez menni, felségek.
MÁSIK	Most szépen, lassan minden mozdulatot újra.

Enriflo nyögve feltápáskodik. A négyes lassan vívóállásba helyezkedik. Nagyon lassan lejátsszák a sorozatot.

TESTŐR	Akkor las-san. Há-rít, cse-lez, tá-mad, pör-dül, gug-gol, has-ba-szúr. Biz-gen...
MÁSIK	Tyűűű! Látja? Már fel is nyársalt felséged.
ENRIFLO	Én ezt akkor se tudom megtanulni.

Villó mintegy magának, miközben most arasszal méri a Vénuszt a feje búbjától az ajkáig, az ajkától a kebléig, a keblétől a köldökéig.

VILLÓ	Minek is tanulnád?
ENRIFLO	Mit mondasz, testvér?

Villó elégedetten hümmönt, aztán kis jegyzetfüzetet vesz elő, ír belé.

VILLÓ Nos tehát: a női test szépsége. Horizontálisan, durva mérés alapján a feje búbjától egy saját arasz az ajkáig, további egy az ajkától a szegycsontjáig, onnan kettő a köldökéig, onnan további egy pedig a... szóval odáig. Plusz-mínusz egy-két centi eltérés lehet, mármint a saját araszhoz képest. Ezt hangsúlyoznám.

A testőröknek már megint muszáj röhögni. A két fivér viszont értetlenül néz össze.

MANRIFLO Te érted, ez most miről vartyog?

ENRIFLO Te most miről mekegsz, testvér?

Villó szórakozottan, mosolyogva fordul feléjük.

VILLÓ Arról, hogyha hozzá vesszük az eddig mértékhez képest a talpáig a saját araszokat, akkor a számsor: egy, egy, kettő, egy, öt.

MANRIFLO És?

ENRIFLO Mi az, hogy saját arasz?

VILLÓ A vizsgálandó hölgy saját kezének hossza, Enriflo.

MANRIFLO Na és akkor mi van?

A testőrök majd megszakadnak a röhögéstől.

VILLÓ Ha tényleg kíváncsi vagy rá, szívesen megmagyarázom.

Manriflo a testőrökre néz, akik az ágyékvédőjüket markolásszák. Manriflo ettől felbőszülve Villónak.

MANRIFLO Nekem te ne magyarázz, bizgentyű, mert bizony isten orrba nyomlak!

VILLÓ Jaj, öcsém, ne kakaskodj mindig. Inkább hallgass rám. Túl sokat kardoztok. Ahelyett, hogy időtök nagy részében inkább figyelnétek, tanulnátok, elmélkednétek.

ENRIFLO De ennek a nőnek itt nincs is saját keze, hé!

VILLÓ Megtisztelsz, hogy figyelsz rám, Enriflo!

MANRIFLO A bajvívással törődjél!

VILLÓ A karddal, törrel, lándzsával és egyéb szúró-vágó eszközökkel, valamint lőfegyverekkel való csörtetés egyértelmű jele annak, hogy egy férfi nem biztos önmagában.

A testőrök abbahagyják a röhögést.

TESTŐR Te! Ez most lehülyézett minket?

MÁSIK Mért ne? Az is vagy.

TESTŐR Mi van?

VILLÓ Kisebbrendűségi érzés, kasztrációs félelem, korai elszakadás a szeretett anyától, esetleg egy zord atya családon belüli rémuralma... Ha nem figyelsz néha a lelkedre is, észre se veszed, és már csak egy kardjankó vagy.

MANRIFLO Mi vagyok én?!

VILLÓ És persze, hogy csak erőszakkal szeretnéd minden gondodat megoldani.

Manriflo ökölbe szorított kézzel indul Villónak, a testőrök jókor lefogják a királyfit. Mofla aprókat nyög.

MOFLA Lökjél! Még... magasabbra... lökjél!

KAFLA De most már szállj ki, és te is lökjél!

MOFLA Még egy kicsit te lökjél!

KAFLA Nem! Öt percig te, öt percig én: ebben egyeztünk meg.

MOFLA Jól van, na.

Mofla megállítja a hintát, amíg cserélnek.

VILLÓ Nehogy megsértődj, Manriflo. Fiatal vagy, te még előnyödre is változhatsz.

MANRIFLO Gyere ide, beszéljük meg!

VILLÓ Inkább szemlélődj velem. Például itt ez a Vénusz. Horizontális arányai, ugyebár...

MANRIFLO Ki a kardjankó?

TESTŐR Nyugodunk.

VILLÓ Az első arasz az ajak, avagy a száj. A csók, a szó, az értelem. A második a szegycsont és a keblek, az anyaság, a lélek, az érzélem. Kettő a köldök, vagyis a születés és a kötődés, aztán jön a szerelem...

Enriflo bánatosan.

ENRIFLO Szerelem, az jó.

MANRIFLO Egy bizgentyűt jó!

KAFLA Lökjél! A szerelem dehogy nem jó!

VILLÓ Hallod?

MOFLA Hinta-palinta.

MÁSIK Te! Ezt én most értem. Ezt az araszos izét.

TESTŐR Dezső! Az ki van zárva, hogy te ezt értsed.

MÁSIK Mért?

TESTŐR Mert úgy jársz, mint a japán pillangóval. És ennyire már tényleg nem lehetsz hülye.

Villó közben ellép a szobortól, a hintához ballag.

VILLÓ De hogy mindezt ne csak egy hideg kőszobron lássátok bizonyítani... Bocsáss meg, Mofla!

MOFLA He?

Villó megragadja az ámuló Mofla kezét, és a hercegnő „saját araszával” végigméri őt.

VILLÓ Fejtetőtől az ajak. A szegycsont... is a helyén van.

MOFLA Na! A kezem!

VILLÓ Köldök... aztán...

MOFLA Te mit izélsz a szoknyámon?

Kafla felvihog.

MANRIFLO A menyasszonyom! Hé!

Manriflo megszabadítja magát a testőröktől, Villóra veti magát, ledönti, a mellére ül, püföli.

MANRIFLO Kinyírlak! Laposra verlek! Ki a kardjankó? Ki?

A testőrök megpróbálják lerángatni Villóról az öccsét, noha csak ímmel-ámmal. A hölgyek visongnak.

MOFLA Ez de durva!

KAFLA Hajrá, Manriflo!

MOFLA Adj neki!

ENRIFLO Na! Ne már! Testvérek, ne verekedjete!

9; UGYANOTT

Akik eddig. Morofla király és Hamufla királynő, szolgák.

A fanfárok rekedten felzengenek. A királyi pár jelenik meg egy-egy hordszéken párnákba, dunnákba, bundákba bugyoláltan. Amikor észreveszik a jelenetet.

MOROFLA Ejnye, mi ez itt megint?

HAMUFLA Manriflo! Azonnal szállj le a bátyádról!

MANRIFLO De amikor ez azzal csúfolt, hogy kardjankó vagyok, meg kisebbrendűségi érzés!

MOROFLA Meg micsoda?!

A testőrök most tényleg lerántják Manriflot Villóról. Villó szédelegve ül fel.

TESTŐR Ja.

MÁSIK Öt arasz.

MOROFLA Mit? Mekkora?

TESTŐR Dezső, te pont olyan hülye vagy...

ENRIFLO Atyám, Villó tényleg mondott valami ilyesmit.

VILLÓ Enriflo, szeretett testvérem... Én illet...

MOFLA Engem bizgerált!

KAFLA És közben a kezét fogdosta!

VILLÓ Dehogyan fogdostam!

MOROFLA Értem.

HAMUFLA Mit értesz?

MOROFLA Manriflo, megengedem, hogy verd a bátyádat tovább.

MANRIFLO Köszönöm, atyám! Na, gyere!

HAMUFLA Megállsz, szertelen kölyök!

MANRIFLO Anya!

HAMUFLA Tehát, valójában mi történt, Villóm, csillagom?

MOROFLA Na...

VILLÓ Én pusztán a női szépséget szerettem volna a világ egészébe elhelyezni úgy, hogy ezt még két hón szeretett öcsém is megértse. De odáig se juthattam, hogy...

HAMUFLA Elhiszem, kisfiam.

MÁSIK Én értem!

TESTŐR Te fogd be, Dezső!

ENRIFLO Én is értem!

HAMUFLA Akkor taníts bennünket te, Enriflo.

ENRIFLO Mivelhogy a női szépség tíz saját arasz, ezért... Mofla hercegnő lábai... túl rövidek!

MANRIFLO Mi?

Erre mindenki Moflát kezdi méregetni, aki lassan felfogja, miről van szó. Kafla felvihog.

MOFLA Mi van velem?

VILLÓ Enriflo, hiszen a lába hosszát már nem is mérhettük.

ENRIFLO Na, úgy saccra...

Kuncogás. Manriflo sötéten.

MANRIFLO Jó. Enriflo. Rendben. Ezért...

HAMUFLA Te is mennyit okosodsz újabban, Enriflo. Ugye, milyen jó és hasznos, hogy Villó közelében lehetsz?

ENRIFLO Hát... aha...

VILLÓ Befejezhetem a magyarázatot, édesanyám?

HAMUFLA Szomjazom rá, Villó!

VILLÓ Mint ahogy az embernek tíz ujj van, a Nap körül pedig nyolc bolygó kering, azaz csak hét, de a Plutonak muszáj bolygónak lennie, ezért a női szépség az úgy aránylik az ember tíz ujjához, mint a Nap a bolygóhoz, azaz... Valami nem stimmel a... Teremtésben?

Ezt talán még maga Villó se érti. Hosszú csend után.

HAMUFLA Hát nem tünemény ez a gyerek?

MANRIFLO Atyám! Verhetem?

MOROFLA Verjed.

HAMUFLA Nem! Halljátok! Én, Hamufla királynő megtiltom, hogy mostantól bárki is bántsa Villót az esze miatt!

MOROFLA Én pedig egyenesen elrendelem.

HAMUFLA Az ostobaság nem erény és nem érdem!

MOROFLA Az okoskodás bűncselekmény!

HAMUFLA Villót akkor se hagyom bántani.

MOROFLA Rendben! Akkor kihirdetem. Maflázia békéje érdekében.

A fanfárok felzengenek. A hírnök a toronyból.

A KIRÁLY TÖRVÉNYKEZIK!

MOROFLA Főben járó bűnt követ el az, aki Villó herceggel mostantól szoba áll, egyetlen mondatát, vagy akár egy szavát is meghallgatja!

HAMUFLA Igen? Morofla! Most figyelj! Kérlek, beszélj hozzám, Villó, drága kisfiam!

MOROFLA Kérem. A Hóhérról tud valaki valamit?

Csend. A szolgák összenéznek. Az egyik reszketegen szólal meg.

SZOLGA Felség, a Hóhér fizetés nélküli szabadságot vett ki, mivel nagyon régóta és amúgy se kap fizetést...

Morofla már megint a gutaiítés határán.

MOROFLA Hát ha kiürült az államkincstár a lehetetlen időjárás, meg a Higénia-lázadás, meg a szomszédainknak kifizetett kártérítések miatt?! Itt van, tessék! Ennyi a vagyonom!

Morofla ezzel egy marék aprót vesz elő, számolja.

MOROFLA Tizenhét shilling meg tizenhét shilling meg hat penny, az annyi mint három font, két shilling és...

VILLÓ Két font négy shilling és hat penny.

MOROFLA Mi? Ja! Tényleg. Kösz.

HAMUFLA Na, felség, már le is csapathatod a saját fejedet.

MOROFLA Mit mondtál? Mért?

HAMUFLA Meghallgattad Villó fiad szavait.

MOROFLA Én?

HAMUFLA Te.

Morofla ezen egy pillanatig elgondolkodik, aztán még mérgesebb lesz. Hamufla csak vigyorg. Villó szerényen elfordul, a többiek igyekeznek láthatatlanná válni.

MOROFLA Rendben. Akkor... ez a törvény... pillanatnyilag... hmm.

A fanfárok felzengenek. A hírnök a toronyból.

A KIRÁLY A TÖRVÉNYT: HMMM-TELENÍTI!

Morofla Villóra mutat.

MOROFLA Viszont ezt vigyétek innen!

TESTŐR Igenis, felség!

A testőr szinte barátságosan teszi Villóra a kezét, kíséri kifelé. A másik visszafordul.

MÁSIK De hová vigyük, felség?

10. UGYANOTT

Akik eddig és a Kobzos.

Mielőtt Morofla válaszolhatna, a Kobzos vánszorog be megpörkölve és jéggé fagyva. Térdre rogy Morofla előtt.

KOBZOS Hű! Felséges királyom!

MOROFLA Te meg ki a frász vagy?

KOBZOS Kobzos Kobzos, a legkobzosabb.

HAMUFLA Á! Végre megjöttél.

KOBZOS Bocsáss meg késedelmemért.

HAMUFLA Egy kissé különösen vagy jólszituált, derék Kobzos Kobzos...

KOBZOS Hű, úrnőm! Rettenetes kalandok... Még szörnyebb üzenet! Ó, a balsorsom, jaj, a végzetem! Engedd, hogy meghaljak, mielőtt átadom, amit át kell adnom, mégpedig szó szerint!

HAMUFLA Rendben, halj hát meg előbb.

KOBZOS Ah, ahogy óhajtod.

Kobzos ezzel elterül, mint kinek élete fonala megszakadt. Az udvar tagjai bután nézik, aztán a király intésére a két testőr felrángatja a Kobzost, aki üvöltve emeli a karjait az arca elé.

MOROFLA Ki vele, ki mit üzent, Kobzos.

Kobzos zokogva, szörcsögve, szaggatottan.

KOBZOS Hű! Jöttem volt Niederlandból kies országodba, ahogy úrnőd meghagyta volt. Átalkelvén víg nótákkal kerek erdőkön. Utamban a nagy Mongoloid hegykirály aljában egy tisztásra tévedék, ahol is egy rettenetes disznópásztor várt reám. Ó, jaj, de nem az volt ő, aminek látszott. Moflin volt ő, a nagy varázsló.

MOROFLA Moflin?

HAMUFLA Az még él?

MOROFLA Olyannyira, hogy dühében a vele legelésző kandisznót Tűzsárkánnyá változtatta.

A Kobzos beszámolóját az udvari nép hűkkel, meg hókkal reagálja le.

MOROFLA Uramisten! Hát ez a rejtély megoldása!

HAMUFLA Ostobaság.

KOBZOS Hű, nem! Mondta Moflin, addig lesz hőség, amíg a felséges királynő ki nem nyilvánítja, hogy csodák pediglen vannak.

HAMUFLA Nincsenek.

KOBZOS Gondoltam én is, csak rosszat álmodhattam. Hogy Moflin varázsbotjának villámlásától felgyulladt erdő, mező, tisztás, kandisznó, Ráró, hó, te ló, lovam, de még szegény jómagam, Kobzos Kobzos is. És reggel felébredek, és kimosom a szememből patak partján ama rém-álmodást a csipámmal együtt...

HAMUFLA Helyes.

KOBZOS Hű! De nem álom volt. Ez történt tényleg.

HAMUFLA Én ezt a bolondot se hallgatom tovább.

Morofla egyre lelkesebben.

MOROFLA Folytasd, Kobzos Kobzos.

KOBZOS Hát aztán rá pár hónapra, midőn immár lefelé nyüszörgetém magam fenséges bérceitekről a csakugyan szörnyűséggé sívódott hőségben, megint reámtámadt az a szörnyű Moflin, minden idők legdémonibb disznópásztor. Ám akkor már egy ludat tartott a hóna alatt. Kérdé tőlem Moflin odvas nagy mosollyal, mi légyen az, aki az ő birtokában gágog. Tükörponty, kiáltottam... volna szörnyen felhorgadt daccal, de végül csak kinyögém, ó, király, kegyelem fejemre, hogy amit láték, az csakis egy lúd lehet... Mivel semmire se jutnék a régi jó Tükörponty viccel...

MOROFLA Folytasd, Kobzos Kobzos! Tudom én azt jól, hogy a Nagy Moflin tekintete előtt képtelenség régi jó viccekkel odázni gondjainkat.

A Kobzos felzokog.

KOBZOS Akkor Moflin rettenetes varázsbotja dühét megint elereszté! És abból most másfajta villámok csaptak elő. A bérc fái, bokrai, füvei, és minden vadja, patakja, a lúd, Ráró, hó, te ló, lovam és még szegény jómagam, Kobzos Kobzos is jéggé fagyunk menten. Így született meg a Jéglúd, és véle a végső átok. Addig lesz a világon egy hónapig tartó tokaabáló hőség, aztán egy hónapig úrbéli fagy, amíg nem akad egy hős, aki a Tűzsárkány-Hődisznó fejét farkát le nem metszi, aztán a Jéglúd feje és nyaka közt jelentős anyaghiányt nem teremt másodszor, minekelőtte először is Hamufla királynő el nem ismeri, hogy...

HAMUFLA Soha! Elég a szóból!

MOROFLA Van még valami, amit át kell adnod Maflázia barátja, Kobzos Kobzos?

KOBZOS Hű, felséges uram! Barátja? Akkor... nem tűzeti karóba a fejemet?

MOROFLA Láss csodát: nem. Hacsak nem adsz néhány petákat a hóhéromnak „kölcson”.

KOBZOS Hű!

MOROFLA Bár úgyis a halálodon vagy...

KOBZOS Ez igaz.

MOROFLA Tehát üzent még valamit a mi Moflinunk?

KOBZOS Úgy kifejezetten... nem. Bár... ha jól követem a mese fonalát, a disznóöléssel és a lúdmetéssel eme három királyfinak kéne megpróbálkoznia.

HAMUFLA Kobzos Kobzos? Most már nyugodtan és tényleg és végképp meghalhatsz.

KOBZOS Igenis. Éljen a királynő!

Kobzos ezzel ronggyá ernyed a két testőr karjában. Csend. Aztán Manriflo lelkesen.

MANRIFLO Atyám! Én máris indulok! Véd-véd, támad, pördül, guggol, kard felfelé! Engedd, hogy megmentsem Mafláziát és a világot! Azt a bizgentyű mindenit!

A szolgák éljeneznek. Morofla int.

Csend. Morofla mély gondolataiból egy sátáni mosollyal bukkan fel.

MOROFLA Nem, kedves Manriflom, nem.

MANRIFLO Nem? Atyám! Mi nem? A bizgentyűjét! Mért nem?

MOROFLA Nos, nincs az a hagyomány, amely engem arra ne intene, hogy Maflázia és a világ megmentése elsőként túlokos elsőszülött fiam, Villó királyfira ne várna. Villó? Neked kell menned.

Az udvar egyetértő moraja, kiáltásai. A fanfárok felzengenek. A hírnök a toronyból:

VILLÓ INDUL SÁRKÁNYÖLNI!

HAMUFLA Arról szó se lehet!

MOROFLA Miért nem?

HAMUFLA Mert... mert... mert nem engedem, hogy...

VILLÓ Hagyd, anyám, majd én megmagyarázom, miért nem lenne helyénvaló nekem szerencsét próbálnom.

MOROFLA Tudtam, hogy gyáva vagy.

Az udvar morgolódása.

VILLÓ Nem, atyám, gyáva az nem vagyok. Ám először is tisztázzuk. Se Tűzsárkány, se Jéglúd nem létezik. Így van, édesanyám?

HAMUFLA Hát persze, hogy így. De...

VILLÓ Ennek ellenére, a közhangulat kedvéért én szívesen elindulnék.

MOROFLA Helyes. Ráérsz még ma...

HAMUFLA Nem mehetsz sehova!

VILLÓ Neki is vágnék rögtön. Már csak azért is, mert hónapok óta várfogságot szenvedek. Rég gondoltam rá, hogy talán megszökhetnék. De nem óhajtottam kibújni atyám jogtalan, ámde legalább szigorú bünte-

tése alól, hiszen a király rótta ki rám, aki köztudomásúan kiváló, gyengéd nemzöm nekem.

MOROFLA Hízlegéssel nálam már nem mész semmire. Röviden válaszolj: indulsz rögvest?

VILLÓ Indulok rögvest.

MOROFLA Szerencsés legyen a kalandod!

Villó elindul, ám néhány lépés múlva.

VILLÓ Még néhány szót.

MOROFLA Nem!

A tömeg mélyen egyetért a királyával.

HAMUFLA Csak beszéljen! Mondjad, drága kisfiam!

VILLÓ Nos. A mese logikája szerint, amennyiben lenne Tűzsárkány meg Jéglúd, ahogy nincsen, nekem első fivérként ott kéne pusztulnom.

HAMUFLA Nem!

MOROFLA De bizony...

VILLÓ Enriflo öcsém se járhat jobban...

ENRIFLO Mi van? Mért?

MOROFLA Őt majd megsíratjuk.

VILLÓ Ebben a kalandban csak a szeretett Manriflo lehet a győztes.

MANRIFLO Így is lesz! Levágom, szétmetszem, felaprítom, kibelezem...

VILLÓ Atyám! Nem lenne egyszerűbb, hogy elsőnek mindjárt Manriflo menjen? Utazgat egy-két hétig, beül egy-két kocsmába, diskurál a néppel, aztán hazatér. Ám ha mégis találkozna holmi Hődisznóval, vagy Jéglúddal, övé a dicsőség. Neki kell az ilyesmi, ő egy ilyen.

MANRIFLO Igen! Igen! Atyám! Hadd menjek én!

ENRIFLO Nem! Először én!

VILLÓ Öcsém, abban nincs semmi logika.

ENRIFLO Már mért ne lenne abban logika, hogy beüljek néhány kocsmába, eldiskuráljak a néppel, aztán, ha elfogy a pénzem, hazatérjek?

VILLÓ Felőlem...

ENRIFLO Atyám! Én megyek!

MANRIFLO Dehogyan, te kákabelű! Én megyek!

ENRIFLO Te velem ne vitatkozz, öcsike! Te inkább méricskéld meg a menyasszonyod lábait!

MANRIFLO Te a tiédet!

MOROFLA Elég a vitából. Döntöttem. Legkisebb fiam megy levágni azt a disznót, meg azt a ludat.

A fanfárok felzengenek. A hírnök a toronyból.

MANRIFLO MEGY SÁRKÁNYÖLNI!

MOROFLA Aztán ha győzedelmesen megtér, Hamufla királynő elismeri a csodák létezését.

HAMUFLA Amik nincsenek.

MOROFLA És hőstettei jutalmaként legkisebb fiam, Manriflo lesz trónom örököse, nem pedig te, Villó. A király legyen hős! Mint például... én. És nem egy olyan tojásfejű bajkeverő, mint te.

VILLÓ Bölcs király vagy, atyám.

MOROFLA Indulj, Manriflo! Vágd le azt a két oktondi barmot, ne maradj soká!

MANRIFLO Csak térülök-fordulok, király atyám!

Sötét. Csak Enriflot látni.

ENRIFLO Hé! Ez nem ér! Mondtam, hogy én megyek! Ha Villó passzolta, akkor az én jogom! Na ne! Ilyen nincs! Az öcsémet még be se engedik a kocsmába, mert kiskorú! Ááá! Csak középső fivérnek ne szülessen az ember...!

MÁSODIK FELVONÁS

1; A SZÍN ELŐTT

Kobzos, bábok: Manriflo és a Hődisznó.

Kéznél-lábnál fogva a két testőr hozza be a Kobzost. Ledobják. A Kobzos a nyekkenéstől magához tér. Hörög, röhög, kúszik, aztán nagynehezen feltápáskodik. Szédelegve „regölni” kezd. A légből a megfelelő zajok. Bábok egy paraván fölött a regölt szöveget játsszák.

KOBZOS És elindula a hős Manriflo
Szem nem maradt szárazon
De előtte így hőzöngött,
És hőzöngve így gőzölgött:
Egyet csapok, nincs Hődisznó
Csak legyen rá alkalom!
Felkutatom, fülén fogom
A farkánál megforgatom
Lenyekkentem, megtaposom
Könyöröghet, de hiába
Lespriccelem, vízbe dobom
Aztán ettől csak megdöglött?
Esküdözik hős Manriflo, piha
Nem lesz abban semmi hiba!
Íme, a hátán permetező tartálya
A kezében egy szörnyű spricni,
Ha a tartályt megpumpálja
Spriccel a víz: így ni.
A disznó visít, a tüze alszik
Hörögve döggé hanyatlík
Aztán fejét-farkát nyisz-nyasz
Ripsz-ropsz úgy levágja
Egy böllér is csudájára járna.
Ejha, ez ám a legény
És amekkora vitéz, olyan szerény!
Így elindula a hős Manriflo
Szem nem maradt szárazon
Még Morofla is megkönnyezi
Hamufla ha-mufa pogácsát süt neki
Mátkája, Mofla, bánata saját tíz arasz, ó:
Térj vissza hozzám gyorsan hős Manriflo
Sikkantja és alél elfele
Manriflo pedig végre elmene.

Bábok tovább a paraván fölött. Manriflo és a Hődisznó küzdelme.

A Hődisznó a lávában dagonyászik.

HŐDISZNÓ Kismalacnak kicsi hája
Nem viszik még a vásárba

De ha megnő a tokája
Elviszik majd a vásárba
Próbálnátok engem vinni:
Hődisznónak tuti lenni!

Manriflo lovas bábja jelenik meg.

MANRIFLO Állj, ki vagy!

HŐDISZNÓ Röff.

MANRIFLO Válaszolj értelmesen!

HŐDISZNÓ Röff.

MANRIFLO Én biza' Manriflo herceg vagyok, Morofla király legkisebb, tékozló, de
hót'biztos győztes fia.

HŐDISZNÓ Röff.

MANRIFLO Te vagy-é az az országrontó undorító ártó ártány, azt a bizgentyű
anyád, te, mered-e tagadni?

HŐDISZNÓ Oui.

MANRIFLO Akkor készülj a halálra! Mert én mostan vízzel lesprickollak, aztán
lecsapom fejedet-farkadat. Fejed-farkad magammal viszem, és király
atyám lába elé teszem.

HŐDISZNÓ Röff?

MANRIFLO Aztán megyek azért a Jéglúdért.

HŐDISZNÓ Oui.

MANRIFLO Véd, támad, pörög, cselez, guggol... Jaj!

*Manriflo vizet spriccel a Hődisznóra. Visítás. Egy pillanatra mindent gőz fed. Amikor az
eloszlik, már csak a Hődisznót látjuk, ahogy diadalittasan visít.*

HŐDISZNÓ Oui? Oui?! Oui!

A paraván felett sötét, aztán a király és Villó bábja.

KOBZOS Ó, jaj!

Múltak az órák, a napok, a hetek
Jéglúd havából Hődisznó hava lett
Nyisz-nyasz, ripsz-ropsz,
Ripsz-ropsz, nyisz-nyasz
És csak így tovább egyre
Bőszre horgad a király kedve
A rém évszakok múltak, dúltak
Végül összeszorult Morofla szőrös nagy szíve
Jaj, felsült tán a fiam spricnije?
Ó, jaj! Nemde ugye nem-e?
Csak nem veszett Manriflo herceg oda?
Ó, jaj, eljő a kegyetlen sors zord kora?
És ott áll konokul Morofla király
Villó királyfi előtt, és reá komorul.

2; A KIRÁLYI UDVAR

Morofla, Villó, Enriflo, Kafla, Mofla. Hamufla.

A fanfárok gyászosan felzengenek. Jéglúd hava van.

Morofla Villó háta mögött áll. Villó egy táblán valami bonyolult differenciál-egyenleten bíbelődik. A hintában Mofla ül gyászban, Enriflo hátulról, Kafla pedig előlről löki. Mindenki bundában. Morofla a fogát csikorgatja.

MOROFLA Villó! Kérdeztem valamit.

VILLÓ Egy pillanat, atyám.

Morofla király foga még hangosabban megcsikordul. Erre a hinta nyikorgása és a kréta lúdbőr hangja ad csak választ. Hamufla királynő jön be. Amikor Mofla meglátja Hamuflát, felzokog.

MOFLA Jaj, Manriflo, hol lehetsz?

HAMUFLA Biztos jó dolga van.

ENRIFLO Lennék én a helyében...!

KAFLA Bármelyik percben megjöhet.

MOFLA Akkor... lökjél!

Csend. A hinta nyikorog. Hamufla mindkét társaságtól távol leül. Morofla és Hamufla hűvös pillantást vált, aztán a királynő gögösen elfordítja a fejét. Ettől a király még dühösebb lesz.

MOROFLA Villó!

Villó némi diadallal karikáz be egy képlet-cafrangot.

VILLÓ Igen! Azt hiszem, itt van!

MOROFLA Mi van ott?

VILLÓ A kutya elásva.

MOROFLA Ott?

VILLÓ Nézd csak meg, atyám!

Morofla vagy öt centire közelíti meg a táblát, bámulja a bekarikázott jeleket.

MOROFLA Én itt egy kutya-hantot se látok. És egyáltalán, mi ez a förtelmes, ördögi kriksz-kraksz?

VILLÓ Ez, atyám, az érthetetlen időjárás-változások megértésének egy kísérlete. Látod? Differenciál-egyenletnek indul, aztán itt meg itt meg itt bevitem a képletbe az attraktorokat, ettől innen, a harmadik sortól kezdve a képlet már nem lineárisá alakul át, ez a bekarikázott rész pedig azt mutatja, hogy már teljes a káosz.

Hamufla egészen ellágyulva a büszkeségtől.

HAMUFLA Ó, az én fiam!

Mofla zokog fel újra.

MOFLA Jaj, Manriflo!

ENRIFLO Megjön majd a mázlista.

KAFLA Ne aggódj!

MOFLA Akkor lökjél még!

Morofla a földhöz csapja a koronáját és megtapossa.

MOROFLA De azt a kenderkócos retyerutyáját neki! Hogy káosz van, azt én is tudom, nem kell nekem ahhoz egy nem lineáris istennyila, vagy mi!

VILLÓ Atyám. Te csak tudod, hogy káosz van, én viszont majd természet-tudományosan be is bizonyítom.

HAMUFLA Bizony, az én fiam.

MOROFLA És akkor mi van?

VILLÓ Akkor az van, hogy előbb-utóbb rájövök, mitől bolondult meg a természet.

MOROFLA Azt is tudjuk! Moflin varázsló megátkozott miattad! Azaz nem is miattad, hanem a jó... édes anyád... makacssága miatt!

HAMUFLA Bla... bla... bla. Moflin, Moflin, mindig csak az a Moflin! Mert nekünk azt is el kell hinnünk, amit egy részeges Kobzos összezagyvált, csak hogy életét és halálát érdekesebbé tegye? Mért nem hisszük el mindjárt azt is, hogy a Pluto hollószárnyakat növesztett, és baljósan azt károghja, hogy...

MOROFLA Elhallgass!

HAMUFLA Kár. Aznap éjjel nyilván jól bepálinkázott, aztán felgyulladt a grabanca a tábortüze mellett. Megébredvén pedig rémülten belevetette magát a jeges patakba. Közben pedig hol rőfögött, hol meg gágogott kínjában...

MOROFLA Kobzos Kobzos azt látta, amit látott.

HAMUFLA Az én kis Manriflom pedig igencsak jól érzi magát valahol. Ennyi az egész. Ahogy én ismerem a drága csimotámat, beállt kóbor lovagnak. Ha egy Hódisznót, vagy egy Jégludat nem találhat, legalább a... bizgentyűjét megszellőzteti.

MOFLA Manriflo! Az én bizgentyűm már nem is jó?

HAMUFLA Majd belefárad. Amilyen hirtelen lelkesedik, oly gyorsan meg is unja a játékait.

MOFLA Manriflo nem is olyan.

HAMUFLA Te csak tudod, Mofla... Vagy beállt kalóznak?

ENRIFLO Hadd keressem meg Manriflot! Még meddig könyörögjek?

KAFLA Hogysisne!

MOROFLA Villó megy.

VILLÓ Atyám! Értsd meg...

HAMUFLA Villó nem ér rá, Manriflo pedig csak hadd mulassa ki magát.

MOFLA Manriflo? Nélkülem?!

KAFLA Ugyan, Mofla!

MOFLA Te... te... lökjél!

VILLÓ Ha rájövök, mitől bolondult meg a természet, akkor az is kiderül majd, hogyan lehet az évszakok szokott rendjét visszaállítani. Ez csak fontosabb most, mint hogy hazapofozzam drága, szeleburdi öcsémet valahonnan?

MOROFLA Elindulsz. És levágod a Tűzsárkányt. Aztán a Jégludat. Öcsédet pedig kimented a veszélyből. Nyilván kővé varázsolták, vagy feneketlen kútba dobták. Vagy... a Tűzsárkány tartja rabságban!

HAMUFLA Hát persze...

MOFLA Manriflo!

KAFLA Csicsicsi!

ENRIFLO De nálam senki nem ismeri jobban a környékbeli kocsmákat, mulatókat, fogadókat! És Maflázia összes kalózkapitánya a haverom!

HAMUFLA Igen? Nocsak...

MOROFLA Villó megy.

VILLÓ Ha megfejem ezt az egyenletet, és rájöttem, mit kéne tennünk, a legnagyobb örömmel indulok, és isten úgyse' úgy kitáncolom magamat, mint még soha.

ENRIFLO De ez még hónapokig szöszmötöl a tábla előtt!

HAMUFLA Tudod, mit, Villóm? Hagyd félbe néhány napra a számításaidat! Keresd meg az öcsédet, aztán gyertek haza!

VILLÓ Ahogy óhajtod, édesanyám.

Villó leteszi a krétát, nagyot nyújtózik.

MOROFLA Hamufla! Te ebbe se szólsz bele. Eridj, járj szerencsével, Enriflo, drága fiam!

A fanfárok felzengenek. Sötét.

3; A SZÍN ELŐTERÉBEN

A Kobzos, bábok: Enriflo és a Jéglúd.

A Kobzos újabb nyekergésére a paraván felett a bábok is megjelennek.

KOBZOS És jó Enriflo is indula nagyon
 Keble dagadt, mint kecskeduda
 Szem nem maradt szárazon
 A könny jégcsapok hulladoztak, mivel
 Bögött mindenki, mint száz majom
 Hisz így zengett a herceg szava,
 Könny jégcsapra harci dala:
 Nem lesz rögvest lúdnak jege
 Se a jégnek randa luda
 Csak legyen rá alkalom

Megtalálom, nyakán fogom
 Kitekerem, földhöz csapom
 Leforrázom, tollát fosztom
 Kibelezem, felaprítom
 Az lesz aztán a Jéglúd mása
 Amit úgy hívnak majd: ludas kása!
 Íme, a hátán atyja kemping gáztartálya
 Kezében a szörnyű perzselő, méteres a lángja.
 A Jégludat majd megpörköli
 Aztán a fejét nyisz-nyasz, ripsz-ropsz
 Úgy levágja.
 Ennyi hőstett elég mára.
 Esküvése sziklakemény
 Aztán pár kocsmába tán még betér
 Hátha Manriflot is megleli.
 Hú, de legény
 Amilyen vitéz, olyan szerény.
 És elindula jó Enriflo
 Szem nem maradt szárazon
 Tudjátok, mint száz majom
 Még Morofla is megkönnyezi
 Hamufla ha-mufa pogácsát süt neki
 Mátkája, Kafla zokogva könyörög
 A vendéglőket kerülje szerfölött.
 Aztán már alél is elfele
 Enriflo pedig végre elmene.

A paravánnál. A Jéglúd sziszeg maga köré szörnyű hideget.

JÉGLÚD Vé' alakban száll a lúdhad
 Ki nem bírja, mind megnyúvad
 Gágít a szél, a tél nem tágít
 Menekülj innen, más nem számít.
 Csak nekem jó itt, a Jéglúdnak
 Aki a fagytól sosem punnyad
 Gigámból sziszeg a szörnyű hideg
 Süvölt a szél, a föld didereg.

Enriflo jelenik meg, a lovával együtt majd megveszi az isten hidege.

JÉGLÚD Hát te ki vagy, aki ennyire kivagy?

ENRIFLO En-rif-lo meg sze-gény lova.

JÉGLÚD És mit keresel itt, ahol a madár se jár, mivel csonttá fagyva zuhan le a légből?

ENRIFLO A Jég-lu-dat ke-re-sem, de hogy mért, arra most nem em-lék-szem, mert annyira fá-zom.

JÉGLÚD Várjál már, segíték. Az ott nem egy kemping gázpalack a hátadon, az övedben pedig nem egy szörnyű perzselőt látok?

ENRIFLO Mi? Ja! De! Kösz.

JÉGLÚD Akkor helyetted is kitalálom. Te azért jöttél, hogy jegemet megbontsád, aztán mire egyet gágognék, helyrehozhatatlan anyagihiányt teremts a fejem és a nyakam között?

ENRIFLO Á, már az ősz-szes gázt el-hasz-nál-tam, hogy meg ne fagyjak, amire... Jajaj, te vagy a Jéglúd.

JÉGLÚD Szegényke. Most mit csináljak veled?

ENRIFLO Ha egy kis pá-lyin-ka len-ne kegyednél?

JÉGLÚD Pályinka?

ENRIFLO Az fel-me-le-gítene.

JÉGLÚD Várjál! Én ugyan nem élek vele, de mintha egy félig megfagyott kobzos elhagyott volna itt egy kulaccsal. Mindjárt hozom.

A Jéglúd sietve távozik. Enriflo csak reszket.

ENRIFLO Kö-kö-köszöm. Te egy i-i-igazán ked-ves, go- nosz, rokon-szenves Jéglúd vagy.

A Jéglúd tér vissza.

JÉGLÚD Megvan! Megtaláltam. Nesze, Enriflo... Hát ez bizony megfagyott. Jajaj, szegény gyerek...

A paraván fölött sötét.

KOBZOS Ó, jaj, múltak az órák, a napok, a hetek
Jéglúd havából Hódisznó hava lett.
Háromszor váltották egymást a rémszakok
Morofla király türelme újra elfogyott.

4; A KIRÁLYI UDVAR

Villó, Morofla, Hamufla, Kafla, Mofla. Két testőr. Szolgák.

Hódisznó hava van. A király, a királynő és a két özvegy mátká a kerekeken álló hordóban ülnek. Teljes a csend, csak Morofla üvöltése hallatszik.

MOROFLA Villó! Villó! Hol késik már az a két lábon járó undormány, az a merő lütyőben dágvány, az a tömény utálat? Az a gyáva korc? Hát lökdösse már valaki a szíнем elé!

A két testőr lökdösi be Villót.

TESTŐR Megkérhetnélek, hogy most az egyszer tényleg szorosan fogd be az arcod?

MÁSIK Mért?

TESTŐR Mert te még annál is hülyébb vagy, mint amennyire hülye vagy.

MÁSIK Most mért?

VILLÓ Hivattál, atyám?

MOROFLA A legszívesebben most rögtön a Hóhér kezére adnálak.

VILLÓ Most mit vétettem?
MOROFLA Mit? Miiit!? A gyávaságod miatt immár mindkét testvéred odaveszett. Az én két szemem fénye. És ki maradt nekem? Te.

A két hercegnő felzokog.

HAMUFLA Jaj, Morofla, miket nem mondasz?! Nyilván mind a ketten vígan élik valahol a világukat. Manriflo kalózkapitány lett, Enriflo meg... talán biztosítási vagy porszívó ügynök?

A két hercegnő bömböl.

HAMUFLA És az eszük ágában sincs hazajönni.

A két hercegnő egymást átkarolva visít.

HAMUFLA Mellesleg igazuk van. Mert én megmondtam neked, Morofla, nem lehet a gyerekeket úgy nevelni... Mit nem mondok: nevelni! Nem lehet úgy idomítani, ahogy te...

MOROFLA Most hol találom meg a hóhéromat?

Egy szolga elhalóan.

SZOLGA Tegnap Las Vegasba indult, felség.

MOROFLA Hová?!

SZOLGA Azt üzenete, mivel nem kapott fizetést, a betevőt valahol elő kell teremtenie: elszegődik krupniának.

MOROFLA Minek?!

SZOLGA Vagy bérnyilkosnak.

HAMUFLA A Hóhérnak is igaza van. Mindenkinek igaza van, aki megelégedi végre a tutyimutyisággal, ezt az ostobaságot, amit... amit... Hagyjuk! Maradjunk annyiban, hogy Maflázia manapság végképp nem a nagy lehetőségek országa. No persze a fejétől büzik a hahahaha... És ha belegondolok, hogy én, egy született Hahahahanna von Hohenschpiller...

Morofla szederjes képpel.

MOROFLA Mért tűröm én már vagy huszonöt éve az állandó haházásodat?!

HAMUFLA Mert szeretsz, Morofla.

A fanfárok felzengenek. A hírnök a torony tetejéről.

A KIRÁLY SZERET!

MOROFLA Én ezt soha nem mondtam.

HAMUFLA De. Mondtad.

MOROFLA De most biztos nem mondom.

HAMUFLA Kérlek.

A fanfárok felzengenek. A hírnök a torony tetejéről.

A KIRÁLY NEM MOST MONDTA!

MOROFLA Én csak a két fiamat szeretem.

KAFLA	Enriflo! Én gyönyörűséges, kenderkóchajú, uborkaorrú, kákabélű hercegem!
MOFLA	Manriflo! Te minden lében méregzsákom!
HAMUFLA	Villó!
MOROFLA	Villó!
VILLÓ	Igen, atyám?
MOROFLA	Most azonnal indulsz, megkeresed a két öcsédet, levágod a Tűzsárkányt és a Jégglutát. Élsz vagy halsz. Addig ne kerülj a szemem elé!
<i>A szolgák egyetértő mormogása.</i>	
VILLÓ	De már oly közel járok a...
MOROFLA	Nem érdekel.
HAMUFLA	Drága gyöngyöm, ha rám hallgatsz, a Hóhér után mész Las Vegasba. A te eszeddel...
MOROFLA	Ha nem teljesíted a parancsomat, esküszöm, menten száműzlek, kitagadlak!
HAMUFLA	Majd írd, mikor mehetek utánad!
MOROFLA	Asszony! Most az egyszer ne böszmélkedj már velem!
VILLÓ	Atyám! Gondolkodj csak most még egyszer logikusan!
MOROFLA	Nem!
HAMUFLA	Morofla, kérlek!
MOROFLA	Anyád kedvéért, utoljára.
VILLÓ	Mint már többször megbeszéltük volt: jómagam nagyon is elindulnék végre, de hát alig egy-két hét, és megoldom az egyenletet.
MOROFLA	Nem érdekel.
HAMUFLA	Morofla!
VILLÓ	Már csaknem bizonyos vagyok abban, hogy az időjárás megváltozását tényleg az a japán pillangó okozta, amely éppen együttállt a Pluto bolygóval, amikor...
MOROFLA	Mész, megkeresed a két öcsédet, levágod a...
VILLÓ	Minden gondunk okozója tehát a Nap.
MOROFLA	A... mi?
VILLÓ	A Nap. Működése havi ciklusokra váltott: hol iszonyú az aktivitása, hol pedig ebbe mintegy belefárad. Ez annyit jelent, hogy beteg. Számításaim szerint a napokban szétrobban.
MOROFLA	Micsoda?
VILLÓ	Szupernóva lesz, aztán törpecsillag.
MOROFLA	A Nap a napokban...

HAMUFLA Ha Villó mondja, a Nap a napokban!
MÁSIK Á! Én értem!
TESTŐR Nem, Dezső, te ezt se érted.
MÁSIK Mi?! A vértengelic a Plutóra üldözte a japán Napot!
MOROFLA Átlátok ám én rajtad, Villó.
VILLÓ Atyám! A Földnek annyi.
MOROFLA Neked annyi.
VILLÓ A robbanás után tíz perccel itt minden több ezer fokon izzó gőz, láva és hamu lesz. Aztán már az se. Eljő az örök, kozmikus fagy.
MOROFLA Elindulsz-e végre hősni, vagy...
HAMUFLA Nem fog a fiam két nemlétező szörnyet hajkurászni, amikor minden percben felrobbanhat a Nap!

Morofla szorosra zárja a szemét.

MOROFLA Á, nem. Az nem. Én fogok mindjárt felrobbanni. És mi van már megint Japánnal?
HAMUFLA Édes Villóm! És az már biztos, hogy itt a Világvége?
VILLÓ Talán rosszul számoltam valamit. Lehet, hogy ez az egész csak a Hold miatt van. Mivel ha túl közel került a Földhöz, az megváltoztatta az óceánok áramlásait.
HAMUFLA Ez azért egy kicsit jobban hangzik.
MOROFLA Villó! Száműztelek.

A fanfárok felzengenek. A hírnök a toronyból.

A KIRÁLY SZÁMŰZI VILLÓT!

MOROFLA Testőrök! Kihajítani! Így ahogy van!

A testőrök megragadják Villó grabancát. A szolganép éljenzi a királyt, fújdogja Villót.

Sötét. Tompa puffanás, nyögés, aztán olyan vijjogó hang, mint egy nagyobb kaliberű tüzérségi lövedéké becsapódás előtt. Becsapódás. Bumm.

5; A SZÍN ELŐTERÉBEN

Kobzos, Villó, Enriflo, Manriflo, Hamufla bábja.

Enriflo mint jégkísértet, Manriflo mint tűzkísértet alkotják a Kobzos vokálját. A Kobzos hami-sabb, mint valaha.

KOBZOS És szegény Villót száműzte Morofla király, a zord
Nem volt többé egy barátja, hát magában kutyaolt
És aki így meglátta, rúgott belé egy akkorát
Hogy nem győzte kenegetni rongyosra hurkás tomporát.
Ez leköpte, az kergette, az gáncsolta, ez kővel dobálta
Az nevette, ez hörögte, ezt kiáltva:

	Így jár mindenki, aki túl okos Mert aki okos, az biztos, hogy gonosz.
ENRIFLO	Tu-tu-tu-túl túl okos!
MANRIFLO	Biztos gonosz, hogy mind gonosz.
KOBZOS	Így vonszolta Villó kilógó belét és törött tagjait Tövis szaggatta le a húsát és véresre rongyait Hó hava szívta, Fagy hava nyírta Míg üzetve üzték, verték át Maflázián, hiába Nem hatott meg senkit könnyörgése, se siráma. Aki csak látta, mind belerúgott Leköpte, dobálta, gúnyolódott Ezt hörögve, azt kiáltva: Így jár mindenki, aki túl okos Mert aki okos, az biztos, hogy gonosz.
ENRIFLO	Í-higy jár mihihinden túhuuhúl okos.
MANRIFLO	Mert nyilván gonosz, aki nyilván gonosz.
KOBZOS	Csak egy asszony volt, ki őt siratta Hamufla királynő zokogott miatta Átkokat szórt Morofla királyra Morofla, te bugris, a fene egyen Három fiam volt, és te okoztad Hogy már egy se legyen! A kis Manriflo kocsmái ülnök Félszemű kalóz, vagy tütnök Enriflo pedig porszívó ügynök Lett miattad, te kegyetlen zsarnok Hogy jutnál a Pokolra, ócska akarnok. Villó fiam is, jaj, merre járhat Villó fiam, a túl okos. És aki okos, azzal a buta gonosz. Ehhez képest sovány vigasz Hogy várja tán őt is Las Vegas.
ENRIFLO	Íhigy jár mihihinden tuhunthúl okos.
MANRIFLO	Mert aki okos, az csak bajt okoz.

6; KEREK ERDŐ KÖZEPÉN, KUNYHÓBAN

Villó, Dadus.

Varjak kárognak. Jéglúd hava van. A Dadus a kunyhóban egy vaskályhát etet rőzsével. A Kobzos iménti dalát dúdolgatja, közben minden egyes rőzsészálat megszólít.

DADUS Te ma égsz el. Te holnap. Te ma. Te is ma. Te holnap... (etc.)

Villó tűnik fel. Rettenetesen rongyos és szörnyen fázik. Meglátja a kunyhót, bátortalanul megáll. Végre elhatározza magát, bekopogtat, vékonyka hangon.

VILLÓ Halló! Ugye nincs otthon senki, ha van is bent valaki?

Dadus megdermed egy pillanatra, aztán elmosolyodik. Magának.

DADUS Villókám, csecsem fia, végre, hogy ideértél!

Villó magának.

VILLÓ Most mi várhat rám? Megrugdosnak, vagy csak leköpdösnek? Össze-
gyáváznak és furkósbotlalt üznek, vagy csak simán letetűznek? De mit
ártottam én nektek, ó, maflázok?! Mindegy. Lesz, ami lesz: nagyon
fázok.

Villó megint kopogtat, még elhalóbban.

VILLÓ Halló...

*A Dadus siet, kicsapja az ajtót, telibe találja Villót, aki fájdalmas nyögéssel huppan a
fenekére, onnan mindjárt négykézlábra fordul, így menekülne, közben.*

VILLÓ Jaj, uramisten! Már megyek is, nem akartam semmi rosszat, ne
bántsanak, kérem!

DADUS Villó!

VILLÓ Én?! Dehogyan! Szegény, egyszerű vándor vagyok, nem ismerek
semmiféle Villót, a nevét se hallottam soha!

DADUS Ejnye, szegény fiam, ne butáskodj!

VILLÓ Csak fáztam kissé, de már itt se vagyok.

DADUS Állj már fel!

Villó nagyot nyög, amíg feltápáskodik, magának.

VILLÓ Ezek szerint ma se úszom meg: kezdetnek jönnek a szidalmak meg a
pofonok, aztán kalodába zárnak, vagy csak egy fához kötnek és meg-
korbácsolnak.

Villó siránkozni kezd.

Kérem szépen, és ha elismerem, hogy én vagyok minden baj okozója,
miattam van a hideg és a meleg, miattam nem nő a fű, és én rontottam
meg a kendtek tehenét, én küldtem kólikát a gyerekre csak azért, mert
egy rossz, gonosz féreg vagyok? De meg szeretnék változni!

*Villó rá se mer nézni az előtte állóra. Dadus megy hozzá, hogy az arcát megsimogassa. Villó
ijedten kapja maga elé a karját.*

VILLÓ Esküszöm, ígérem, mindent jóvá teszek!

DADUS Jaj, szegénykém! Villó! Nem ismersz meg? Nézz rám!

Villó nagynehezen rá mer nézni a Dadusra.

DADUS Nem ismersz meg.

VILLÓ Csókolom.

DADUS Az öreganyád vagyok!

VILLÓ Pont azt akartam mondani! Szép jónapot, öreganyám! Szerencsém van, hogy annak szólítottam? Szívesen hozok az erdőből rőzsét. Megtisztelne, ha szolgálhatnék kegyednél három napot. Az se baj, ha három év lesz belőle, aztán ha kővé tetszik változtatni, azért külön nagyon hálás lennék, mert akkor madarak fészkelhetnek majd a fülem mögött, és nem érzem se a vesszőzést, se a rúgást, se a pofonokat, és... Tetszik látni, már nem vagyok okos, már hiszek a mesékben, a csodákban, a boszorkányokban, tudom, hogy az ágy alatt csakis a mumus bújhat, és hiszek a Tűzsárkányban, a Jéglúdban, csak ne tessék... A Nap se robbant fel, pedig megtehetette volna nekem ezt az apró kis szívességet, ha már így alakult a sorsom, és...

DADUS Villó! A dadusod vagyok! A Dadus! Én vagyok!

Villó tátott szájjal nézi az öregasszonyt.

VILLÓ A Dadus? Milyen Dadus?

DADUS Ilyen pici voltál, karonülő még, amikor... hagyjuk.

VILLÓ A nagyságos... izé, te voltál a dadusom?

DADUS Kicsi Villóm! Ölelj meg!

VILLÓ Én?

DADUS Hát?

VILLÓ De én... nekem... engem...

DADUS A keblemre, kölyök! Nálam senki nem bánthat!

A Dadus Villóhoz lép, magába öleli.

DADUS Szegény, szegény, szegény te kis te!

VILLÓ Ugye?

DADUS Jól elbántak veled!

VILLÓ Ugye?

Villó zokogni kezd.

DADUS Nononono!

VILLÓ Pedig mit tehetek én mindenről? Mit?

DADUS Én csak tudom, hogy te semmit.

VILLÓ De ha elmesélném, mi történt velem!

DADUS Tudom.

VILLÓ Tudod?

DADUS Gyere be, hideg van.

A Dadus kézenfogva bekíséri Villót a kunyhóba.

7; A SZÍN ELŐTERE

Lord Cselző, von Schipirc, Nyamemá, kémek.

Mintha egy rég lombjavesztett, megperzselt, ám most jéggé dermedt ligetben lennénk. Ám minden fa egy-egy kém, álcázva. Köztük a legfőbb kém Nyamemá kulturális attasé. Nyamemá meg is mutatja magát. Nyelvét kiöltve nagyot üvölt, aztán.

NYAMEMÁ Azaz vigyázat, hölgyeim és uraim: jönnek!

Egyik irányból lord Cselző, a másiktól von Schipirc óvakodik be a ligetbe „álruhában”, szinte lépésenként hátranéznek, így aztán persze, hogy össze is ütköznek. Lord Cselző tört ránt, von Schipirc kardot. Erre Cselző pisztolyt, Schipirc kézigránátot, aztán tovább minden elképzelhető kézfegyverek. Utána.

CSELZŐ Pardon?

SCHIPIRC Krucifiksz!

CSELZŐ How are you?

SCHIPIRC Ön az lenni az, meine lordom?

CSELZŐ Mért, kit várt ide, my vonnom?

A két nagykövet elrakosgatja a fegyvereit.

SCHIPIRC Én csakis magátra várni, lordom.

CSELZŐ Nem különben, vonnom. Biztonságos ez a hely?

SCHIPIRC Ó, ja.

CSELZŐ Az erdőnek is füle van.

SCHIPIRC Garantálni, ennek nein van.

Nyamemá gúnyosan nyújtja ki rájuk a nyelvét, hangtalanul rájuk üvölt. A fák mind fület növesztenek.

CSELZŐ Nos?

SCHIPIRC Nos.

CSELZŐ Azt javaslom, rögvést téjünk a tárgyra, lévén az idő ma nem túl kellemes... ahhoz képest.

SCHIPIRC Ja. Lenni cudar Jéglúd.

CSELZŐ Tehát.

SCHIPIRC Aber.

CSELZŐ Tehát rendben.

SCHIPIRC Macher.

CSELZŐ Ámbár ez a precíz német bizalmatlanság...

SCHIPIRC Oder félreérteni lordságod. Kezdeni én?

CSELZŐ Kezdje.

SCHIPIRC De mért én kezdeni?

CSELZŐ Talán kezdem én?

SCHIPIRC Mi vállaljukni, hogy a „Jé” napon szét van leszni bombázni a Jéglúd, az egész Mafláz-Hegységgel együtt. Ebben az esetben önök?

CSELZŐ Azon a napon, ami önöknek a „Jé”, nekünk a „Há”, Anglia vállalja a Tűzsárkány semlegesítését.

SCHIPIRC Ha nem titokni, hogyan képzelik tenni?

CSELZŐ Attól tartok, titokni, barátom.

SCHIPIRC Mégis. Senki nein hallni, nekem elárulhat.

A fának láthatóan még nagyobb fülei nőnek, amikor Cselző némi tűnődés után valamit a német nagykövet fülébe susog. Az ámultan.

SCHIPIRC Ne mondjani! És ki lenne az az iszonyú fegyver?

CSELZŐ A brit birodalom, sőt, az egész földkerekség leghidegebb némbere a világon? Aki egyetlen pillantásával jéggé dermeszti a leglángolóbb szerelmes vérért is? Aki ajka egyetlen biggyesztésével bárki önbecsülését is a sárga földig lealázza, hogy aztán nyáladzó féregként tekerőzön önmaga mocskában egészen a kataton elmebajig? Nos, természetesen a lányom, Rozalinda.

A holt fákon izgatott suttogás remeg keresztül. Nyamemá a fejét vakarja, még a nyelvét ki-nyújtani is elfelejti.

SCHIPIRC A lánya?

CSELZŐ Kifogástalan angol úri dáma.

SCHIPIRC Őt vetnék akarni a Tűzsárkány elé? Azt a kedves szüzet?

CSELZŐ Barátom. Maga nem ismeri Rozalindámat. Két percet nem adok annak a Hódíszónak, visítva könyörög majd egy böllérvés után, minden tüzét odaadja majd, csak hogy kolbász, hurka és füstölt sonka formá-tumban az emberiség hasznára tegyen.

SCHIPIRC Ne mondjani!

CSELZŐ De mondom.

SCHIPIRC Ha maga mondjani... Térjünk lényegre. Ön, lordom, kieszközölni, hogy Morofla király hirdetni ki: a trónöröklési törvény nem csupán egy, azaz egy magányos hőstre vonatkozni, hanem...

A holt fák még nagyobb füleket növesztenek.

CSELZŐ Ezt hirdesse ki.

SCHIPIRC Akkor aztán...

CSELZŐ A magányos hősök kora lejárt.

SCHIPIRC Le. Nagy nemzetek lenni hősök.

CSELZŐ A legnagyobb mértékben.

SCHIPIRC Utána tehát.

CSELZŐ Tehát?

SCHIPIRC Mafláz-alföld, Mafláz-felföld, Mafláz és a keleti tengerparti városok.

CSELZŐ Rendben.

SCHIPIRC És a Mafláz-középhegység.

CSELZŐ Azt maguk úgyis szétbombázzák. Miénk Nyugat-Maflázia, beleértve a déli kereskedő városokat.

SCHIPIRC Rendben.

CSELZŐ És a főváros.

SCHIPIRC Mi? Micsoda? De hát az... az a Mafláz-alföld kellős közepén fekszeni, uram!

CSELZŐ Ehhez ragaszkodnom kell, ez határozott utasításom.

SCHIPIRC Nem is tudom.

CSELZŐ Ebben az esetben magam se tudom.

SCHIPIRC Állásfoglalást kell kérnem a Kaisertól.

CSELZŐ Jómagamnak is a Kingtől.

SCHIPIRC Addig marad a: psszt!

CSELZŐ Of course, von Schipirc!

A két diplomata kezet ráz, közben egy rakás fegyver esik ki a köpönyegük alól. Amíg ezeket összeszedik, Nyamemá ölti rájuk a nyelvét, hangtalanul, ám nagyon dühösen üvölt.

8; A DADA KUNYHÓJÁBAN

Dadus, Villó.

Az asztalon az a zsák, amibe a világ is belefér. Rajta, mellette a tündérek ajándékai. Villó vizsgálgatja, tapogatja azokat.

VILLÓ És te el is hiszed ezt a sok butaságot, Dadus?

DADUS El én, mivel nem butaság.

VILLÓ Ezzel a csizmával egyet lépek, és haladok hét mérföldet?

DADUS Annyit bizony, drága szentem.

VILLÓ Te sétáltál már vele?

DADUS Jaj, az nem az én dolgom! Én csak megőriztem az ajándékaidat, amit keresztelőd napján a tündérektől kaptál.

VILLÓ De hát tündérek nincsenek.

DADUS Ha te mondod...

Villó felemeli a sapkát, mutatja.

VILLÓ Láthatatlanná tévő sityak, mi?

DADUS Az.

VILLÓ Hát jó.

Villó a fejére húzza a sapkát.

VILLÓ Látsz most, Dadus?

Dadus szeme kiguvad, összecsapja a tenyerét.

DADUS Szent okuláré! Nem én!

VILLÓ Tényleg nem látsz?

DADUS Úgy éljek! Mért csapnálak be?

VILLÓ Mert... mert... mért ne? Amióta atyám száműzött és kitagadott, mindenki az örömét leli abban, hogy engem kínozzon.

DADUS Az emberek már csak ilyenek, úrfi.

VILLÓ Látod? Te is kínozz.

DADUS Én?!

VILLÓ Úrfinak szólítasz. Pedig földönfutó vad vagyok. Koldusabb a koldusnál.

DADUS Hidd el, a végére minden jóra fordul.

VILLÓ A végére? Minek a végére?

Villó lekapja a fejéről a sapkát, az asztalra dobja.

VILLÓ Az életem végére, Dadus?

DADUS Ennek a történetnek a végére.

VILLÓ Annak már annyi.

DADUS Még csak most kezdődik!

VILLÓ Ugyan!

DADUS Ejnye, úrf... vagyis Villó fiam, de el vagy te kenődve!

VILLÓ Csodálod?

DADUS Ne hagyd magad! Azt nem szabad.

VILLÓ Mit ne hagyjak? Mit nem szabad? Mit tegyek, hogy ne utáljanak?

DADUS Törd meg az átkot!

VILLÓ Átkot? Miféle átkot? Nem átok sújt engem, hanem a balsorsom. Hogy állítólag „túl okos” vagyok. Pedig dehogy vagyok, Dadus! Még egy egyszerű nem lineáris egyenletet se voltam képes normálisan megoldani!

DADUS Márpedig téged Moflin varázsló átka sújt.

VILLÓ Babonaság.

DADUS Ott voltam, fiam: tanusíthatom. És azt is tudom, az öreg Moflin alig várja már, hogy megtörd végre az átkait. Neki se öröm az, hogy édesanyád makacssága miatt ilyen borzasztó világ legyen.

VILLÓ Hát akkor ne legyen, ha rajta múlik.

DADUS De már nem rajta múlik.

VILLÓ Hogy győzzek le egy sárkányt és egy ludat, akik nincsenek?
Dadus megemeli a kardot, mutatja Villónak.

DADUS Itt van hozzá a kard, aminek az éle soha ki nem csorbul.
Villó megnézi a kardot, a kezébe veszi, a másikkal az élet vizsgálgatja, felszisszen, a kardot visszadobja az asztalra.

VILLÓ Gyűlölöm a fegyvereket, Dadus!

DADUS Megvágta magát?

VILLÓ Tényleg jó éles...

Dadus az üvegcsét kínálja.

DADUS Ez itt oroszlánvíz. Csöppents rá egyet, és máris beforr a seb.
Villó csak megnézi magának az üveget, aztán a sebes ujját inkább a szájába veszi. Teli szájjal.

VILLÓ Nem hiszem.

DADUS Ki se próbálsz?

VILLÓ Nem.

DADUS Akkor... te tényleg... nem is vagy annyira okos.

VILLÓ Nem azt mondom?

DADUS Vagyis inkább olyasfajta az eszed, ami éppen ellenedre van.

VILLÓ Ezt hogy gondolsz?

DADUS Sehogy. Szóval akkor erről a szőnyegről se hiszed el, hogy repülni tud?

VILLÓ A kedvedért...

DADUS És erről a selyem öltönyről se, hogy aki ebben meglát téged, az rögvést belédszeret?

VILLÓ Belém? Nézz már rám!

DADUS Talán mosakodj meg, te, a higénia bajnoka!
Dadus kissé ingerülten kezdi visszadobálni a zsákba a tündérek ajándékait.

DADUS Villó. Szerencséd, hogy a dadád vagyok.

VILLÓ Mert?

DADUS Te tényleg idegesítő egy embercsík vagy.

VILLÓ Látsz? Már te is utálsz.

DADUS Nem. Nem utállak.

VILLÓ De. Látom a szemedben.

DADUS No hiszen!

VILLÓ Jobb, ha odébb állok.

DADUS Dehogy mész! Sehova! Amíg meg nem fürdesz és alaposan ki nem pihened magad. Na! Vesd le a gönceidet, kimosom. És azt a partra vetett csukát, ami ott tátog a lábadon, a tűzre vetem!

VILLÓ Ne már, Dadus! Nincs másik.

DADUS Hogyne lenne! Itt ez a csizma. A tiéd. Ha nem is tud hét mérföldet lépni, szerinted, azért nagyon szép munka...

VILLÓ Dadus, én nem is tudom...

DADUS Egyél még kását! Addig se jár a szád.

9; A SZÍN ELŐTERÉBEN

Öreg Oszkár, ifjabb Oszkár. Bambák. Villó.

A két Oszkár és a bambák egy hirdetés előtt ácsorognak. Az ifjabb Oszkár silabizálja a szavakat. Jéglúd hava van.

OSZKÁR ... És... aki... ama... Hő... Hőd... Hődiszn... Hődisznó! Tő!

BAMBÁK Na! Mi lesz?! Olvasd már!

OSZKÁR Maradj már! Nem azt teszem? Fejét! Fa... farkát. Lill-le... lllcsapja!

BAMBÁK Gyorsabban! Azzal mi lesz? Aki lecsapja? Az attól a naptól annyi pacalt lehet, amennyi csak beléfér? Ja! Pacal! Peták! Pacalok!

OSZKÁR Nem pacal! Ffff...

BAMBÁK Mi? Nem mondd? Á, csak hadovál megint! Szerintem. Mi az, hogy ffff...?!

ÖREG Hagyjátok már ifjú Oszkárt koncentrálni!

OSZKÁR Vvvv...

BAMBÁK „Vvvvv”?! Mi az, hogy „vvvv”?

OSZKÁR Valamint!

BAMBÁK Akkor meg azt mondd! „VVVVV” De lütyő vagy, te Oszkár junior!

ÖREG Akkor olvasd te!

BAMBÁK De ha nem tudok!

ÖREG Akkor meg hagyd a műveltebbet!

OSZKÁR ...ama Jjjjj... Jéglúd.

BAMBÁK Azzal mi van?

Ifjabb Oszkár megsértődik.

OSZKÁR Nem mondom meg.

BAMBÁK Nem? Mi az, hogy nem? Mert nem is tudod!

OSZKÁR A Jéglúd fejét is le kell vágni, na!

BAMBÁK És?

Az öreg is visszafordul, jól megnézi magának Villót.

ÖREG Az! Ez! Ez nem lidérc! Ez ő az! Villó!

VILLÓ Én nem! Én a hétmérföldet lépő legény vagyok!

OSZKÁR A kicsoda?

VILLÓ Azt se tudom, ki az a Villó!

OSZKÁR Pedig erősen hasonlítasz arra, aki pacalt ígért nekünk, de csak vért és szappant hozott...

VILLÓ Vért és szappant? Én? Én nem!

BAMBÁK Mindegy! Azért verjük meg! Mondjuk, verjük agyon! Várjál már! Gyere közelebb! Inkább maradj ott! Ne mozdulj!

Villó rémulten tápászkodik fel.

VILLÓ Ne! Ne! Várjatok...

Villó hátrálna, de ott a fal. Ezért előre toppan egyet. És már el is tűnik, csak a távolodó hangját hallani.

VILLÓ Se... se... segítséééég!

A bambák ámulatan néznek össze.

ÖREG A krisztumát neki! Akkor ez mégis egy lidérc volt.

OSZKÁR Dehogyan volt! Villó volt!

ÖREG Lidérc! Kár volt megsérteni!

BAMBÁK Megsérteni? Mi? Mivel? Csak vicceltünk!

OSZKÁR Ja! És jó lidérc érti a viccet.

ÖREG Baj lesz ebből fiam, ifjabb Oszkár...

OSZKÁR Hagyjál már! Inkább azon gondolkodjunk, honnan lehet egy ronda nagy disznófejet és egy jó nagy gonosz ludat találni, amit...

Most minden különösebb hanghatás nélkül csapódik neki valami a hirdetőtáblának, ám ennek a valaminek egy bot van a láthatatlan kezében. Vagyis mi Villót látjuk a láthatatlanná tévő sapkában, ahogy ismét rákenődött a falra.

VILLÓ Ó, hogy az a... mért nem tudom az érkezést pontosan kiszámítani?

A bambák babonás félelmükben moccanni se mernek. Az öreg suttogva.

ÖREG Itt a vég! Beszél a bot!

VILLÓ Egy pillanat, uraim!

Villó leteszi a botot a fal tövébe, egy kis füzetet, ceruzát vesz elő. Magában morogva.

VILLÓ Ha tehát a sebesség a megtett út per idő, és ehhez hozzáadjuk még a hétmérföldes lépés szaporaságát, akkor az... most mindegy.

Villó akkurátusan elteszi a füzetet és a ceruzát. Felemeli a botot. A bambák száj tátva várnak. Villó kurjant.

Villó nekilendül a lazsnokálásnak, csak hát egy lépése megint hét mérföldre repíti. A bambák anélkül is jajgatnak.

Villó tér vissza. Már nem koppan a falhoz. Vigyorogva figyeli a bambákat.

MÁSIK Ja.
 TESTŐR Akkor, tudod mit?
 MÁSIK Mit?
 TESTŐR Hülye vagy.
 MÁSIK Ja. Pont olyan hülye, mint te.

A két testőr sírdogálva, nyögdécselve kiviszi a ladyt, Villó pedig megbabonázottan lép utánuk a láthatatlanná tévő sapkában. Ettől megint hét mérföldre eltűnik. Villó ordít.

VILLÓ Az... aaaany... ja!

Már vissza is lép hét mérföldet. A fejét csóválva rángatja le a csizmát a lábairól.

VILLÓ Hát amire én megszokom, hogy ebben még tipegni se szabad...

ÖREG Fiam, ifjabb Oszkár, apád megőrült.

OSZKÁR Rozalinda!

BAMBÁK Rozalinda!

ÖREG Annyira szerelembe estem!

OSZKÁR Apám, öreg Oszkár! Meg kell szereznünk ezt a királyságot!

ÖREG Úgy, úgy! És akkor ezt a ladyt feleségül veszem.

OSZKÁR Te? Hagyjál már! Inkább én, nem?

BAMBÁK Majd én! Majd én! Majd jól agyonváglok! Én téged! Rozalinda!

VILLÓ Rozalinda! Várj!

Villó mezítláb rohan Rozalinda és a két testőr után.

11; A KIRÁLY UDVARA

Morofla, Hamufla, Nyamemá, Kafla, Mofla, lord Cselző, von Schipirc.

Hődisznó hava. Morofla és Hamufla a trónjukon ülnek, legyezik magukat. Velük szemben Nyamemá kulturális attasé mutat be egy pápua haditáncot fűszoknyában, félmeztelenül, kifestve. Kafla és Mofla az üres hintát lökdösik egymásnak, közben lenyűgözve figyelik Nyamemát. Odébb lord Cselző és von Schipirc gőgösen.

NYAMEMÁ Toga-tea szemét
 ki nyitja ki?
 Te Tapu-a-roko:
 Toga-tea szemét
 ő nyitja ki!

Lord Cselző von Schipircnek.

CSELZŐ A szemét, mi...?!

SCHIPIRC No ja, lenni ez hulladék!

NYAMEMÁ Toga-tea orrát
 ki csavarja meg?

Te Tapu-a-roko:
Toga-tea orrát
ő csavarja meg.

SCHIPIRC Én meg beverni a tiéd, Nyamemá!

CSELZŐ Hogy szaglászta ez ki a terveinket?

SCHIPIRC Már mindegy. Ki van szaglászva, az krucifiksz!

NYAMEMÁ Toga-tea száját
ki bírja szóra?
Te Tapu-a-roko:
Toga-tea száját
ő bírja szóra.

Nyamemá még néhány tánclépés után üvölt, aztán kiölti a nyelvét a két nagykövetre. Némi hökkent csend után Morofla tapsolni kezd.

MOROFLA Nos... Hogy tetszett a műsor, Hamufla?

HAMUFLA Kit érdekel?

KAFLA Az ki az a Tapu-a-roko?

MOFLA Mért, azt tudod, hogy ki Toga-tea?

NYAMEMÁ Hősök.

KAFLA Igen?

Mofla elbőgi magát.

MOFLA Manriflo!

Erre Kafla is elpityeredik.

KAFLA Enriflo!

MOROFLA Elég legyen! Ne bőgjetek mindig!

A kisasszonyok bőgve.

KAFLA Igenis, felség...

MOFLA Nem is bőgünk!

KAFLA Csak lökjük...

MOFLA A hintát...

Lord Cselző és von Schipirc lépnek közelebb.

SCHIPIRC Engedelmevel, felség... mein Kaiser mégis érdeklődni, hogy döntötni ön?

MOROFLA Most miben is?

SCHIPIRC Bombázhatjani germán légiflotta közös ellenségünket, a Jéglúd?

CSELZŐ Illetve Anglia bevetheti-e legtitkosabb és leghalálosabb fegyverét ama rejtélyes ártány ellen?

MOROFLA Nem is tudom.

NYAMEMÁ Nem!
 CSELZŐ Maga, Nyamemá, ebbe ne szóljon bele!
 SCHIPIRC Nézzünk oda, krucifiksz!
 NYAMEMÁ Bocsánat, uraim, de mint kulturális tanácsadó...
 SCHIPIRC Fogja be a száját, maga nyomorult kém!
 NYAMEMÁ Ezt... ezt kikérem magamnak!
 MOROFLA Nyamemá úrnak... nincs igaza, asszony?
 HAMUFLA Nem érdekel.
 NYAMEMÁ Ezt lesz a tiétek Maflázia!

Nyamemá kiölti a követekre a nyelvét. A két nagykövet pókerarcot erőltet.

SCHIPIRC Ebben az esetben talán újra kérdezni önt, felség, mikor óhajtani végre döntni?
 MOROFLA Hát...
 NYAMEMÁ A versenykiírást nem lehet megváltoztatni!
 MOROFLA Ez az!
 CSELZŐ Pardon. De hogyan nem lehet?
 NYAMEMÁ Úgy, hogy az egyetlen magányos hősre szól.
 MOROFLA Így van. Arra. Egyetlen hősre.

A fanfárok felzengenek. A hírnök a toronyból.

A KIRÁLY CSAKIS MAGÁNYOS HŐST AKAR!

MOROFLA Nincs igazam, Hamufla?
 HAMUFLA Ez se érdekel.
 NYAMEMÁ Hallhatták, uraim! Maflázia megszállása elmarad.
 SCHIPIRC Krucifiksz, Nyamemá! Miről beszél maga?
 NYAMEMÁ Néha az erdőnek is füle van.
 CSELZŐ Amit olykor levágnak.
 NYAMEMÁ És megfőzik és megeszik?

Nyamemá Cselző arcába ordít, rányújta a nyelvét. Cselző ettől egy kissé visszahőköl.

MOROFLA Maguk tényleg meg akarják szállni, Mafláziát, von Schipirc?
 SCHIPIRC Mi?!
 CSELZŐ Anglia csak segíteni óhajt.
 SCHIPIRC Mindamellet az áldatlan lenni amaz állapot, ami az Önök országában dúló Hódizsnó és Jéglúd teremtni. Nincs igazam, Hanna?
 HAMUFLA Ez se érdekel.
 MOROFLA Akkor se hívom vissza Villót, ha soha többé semmi nem érdekel!

A hercegnők felzokognak.

KAFLA Enriflo!

MOFLA Manriflo!

MOROFLA Még ez is...

CSELZŐ Felség! Anglia önzetlen segítő készségében kételkedni nincs oka.

NYAMEMÁ Aha...

CSELZŐ Minden megtagadott szentekre! Hogy engem mennyire idegesít ez a pápua!

Nyamemá csak lord Cselzőre vigyorog.

SCHIPIRC Ugyanakkor és egyszersmint mein Kaiser úgy találani, ha felségednek nincs lenni elég ereje és hatalma, hogy kielégítően intézzeni országa belügyeit...

CSELZŐ Mint ahogy ez a Higénia-lázadásnál sajnálatos módon kiderült...

SCHIPIRC Mely belügyek kétségtelenni kihatni hazámra...

CSELZŐ És Angliára is...

SCHIPIRC És ebből adódva az ön Tűzsárkánya és Jégluda nein csak az ön belügye lenni, mivel nálunk éppen úgy váltani egymást hőség és hideg...

CSELZŐ Ezért...

SCHIPIRC Újra kérjük...

CSELZŐ Hogy a versenykiírást módosítani szíveskedjék...

SCHIPIRC A magányos hősni lehetősége mellett...

CSELZŐ Alkalmasint egymással megbonthatatlanul barátilag szövetséges nemzetre.

SCHIPIRC Hát most nem lenni mindegy, ki örökölni a felséged országát, ha trónörököse nem maradni?

CSELZŐ Valami névtelen bugris, vagy a csodás...

SCHIPIRC Németország?

CSELZŐ Anglia!

Morofla feje megint céklavörös.

MOROFLA Uraim! Az imént mondottakat netán vegyem ultimátumnak?

SCHIPIRC Micsoda? Ugyan már! Krucifiksz!

CSELZŐ Hová gondol felséged?

MOROFLA Legyen hát. Halljátok! Még két hetet adok az ismeretlen, magányos hősnek.

A fanfárok felzengenek. A hírnök a toronyból.

MÉG KÉT HÉT A MAGÁNYOS HŐSNEK!

MOROFLA Ha a két hét letelt, és nem akad legény, aki a Hódisszónó fejét-farkát elébem teszi, valamint a Jéglúd feje és nyaka között helyrehozhatatlan anyagihiányt teremt, akkor...

SCHIPIRC Akkor?

MOROFLA Magam indulok el megküzdeni velük, uraim.

12. A SZÍN ELŐTERÉBEN

Rosalinda, a két testőr, Villó.

Rosalinda „lovagol” be a színpadra. A paripája nem más, mint a két testőr lónak öltözve. Az egyik a ló feje-szügye-mellső lába, másik a ló háta-fara-hátsó lába. Villó a szíve hölgységét követi a tündérektől kapott selyemruhában (aki azt viseli, abba minden hölgység rögvest belé-szeret), és a láthatatlanná tévő sapkában.

ROSALINDA Ó, jaj, jaj, jaj, jaj. Jaj.

MÁSIK Hallod? Azt kérte, hökölj!

TESTŐR Mi?

MÁSIK Állj már meg, ne húzzál!

TESTŐR Akkor meg ne toljál!

MÁSIK Hő!

A „ló” megáll. Villó utoléri őket. Kezét a szívére szorítva áll meg Rosalinda előtt, magának.

VILLÓ Megáll az ész! Igen! Állj meg, ész! Csodálkozz! Rosalinda! Te! Szép-ségnek, báznak, kellemnek illatos kelyhe! Nem értem, hogy lehet valaki ennyire gyönyörű!

Rosalinda unottan néz körül. Sóhaj. Egy rágógumit vesz elő, kibontja, bekapja, a papírt eldobja, kérődzni kezd. Villó ámulatlan figyeli, aztán előkapja a jegyzetfüzetét és a ceruzáját, üzőtten jegyzetel.

MÁSIK Most mit csinál?

TESTŐR Rajtad ül.

MÁSIK Azt tudom, te hülye! De valamit még csinál.

TESTŐR Izeg-mozog.

MÁSIK Azt is tudom! De hogy izeg-mozog?

Villó egészen közel lép Rosalindához, és anélkül, hogy megérintené, leméri rajta horizontálisan a tíz araszt. Amikor végez, elégedetten csettint, jegyzetel tovább.

TESTŐR Rág, na.

MÁSIK De mit rág?

TESTŐR Rág amit rág. Ne faggass!

MÁSIK Már hogyan faggatnálak, amikor nem tudom megnézni!

TESTŐR Már miért ne tudnád megnézni?

MÁSIK Mert a fenekedben van a fejem, te hülye!
 TESTŐR Az a te bajod, Dezső. Te választottad, hogy a ló melyik fele leszel.
 MÁSIK Rendben. Rág, amit rág. Nekem ez így megéri. Mert Rosalindám rajtam ül!

Rosalinda a rágógumiból nagy lufit fúj magának, amíg el nem pukkan. Akkor elmosolyodik, az ajkára ragadt részt visszagyűri a szájába.

TESTŐR Jaj!
 ROSALINDA Jaj?
 TESTŐR Jaj!
 MÁSIK Hé! Most mit csináltok?
 TESTŐR Maradjál már, Dezső!

Villó a jegyzetfüzetből szavalni kezd.

VILLÓ Tündéri hölgy, ki itten vagy
 Gigámban gombócok a szavak...

ROSALINDA Jaj?
 VILLÓ Pardon!

Villó lekapja a fejéről a láthatatlanná tévő sapkát. Amikor Rosalinda meglátja, még rágózni is elfelejt. Már is szerelmesen.

ROSALINDA Óóóó.
 VILLÓ Bocsánat, Rosalindám, ha megijesztettem volna!
 ROSALINDA Óóóó!
 MÁSIK Hallod? Most mi van?!
 TESTŐR Ez itt a lüke!
 MÁSIK Milyen lüke?!
 TESTŐR Hát ki a lüke?
 MÁSIK Villó?
 TESTŐR Hú, de puccos hacuka van rajta!
 MÁSIK Az anyja! Kormányozz már, hadd rúgom meg!
 VILLÓ Engedd meg: Villó herceg.
 ROSALINDA Jaj!
 VILLÓ Régóta nézlek, bámullak, csodállak. Kérlek, hallgass meg!
 ROSALINDA Jaj?
 MÁSIK Ez most udvarol a csajomnak?
 TESTŐR Úgy látszik.
 MÁSIK Há' mondom, hogy fordulj úgy, hadd rúgom agyon!

A ló óvatosan forogni kezd, amíg Villó szaval.

VILLÓ
 Tündéri hölgy, ki itten vagy
 Gigámban gombócok a szavak
 Mert termeted, ah, tíz arasz
 A szívem reád szerelmet szavaz
 És ha lemérnél te is engem itt-amott
 Tőlem tán boldogságot remélnél
 Hisz a tyúk is azt mondja: kity-kotty
 A kakas meg rá, hogy kukorikú
 Ó, Ámor, te légy frigyünkre tanú
 Tíz arasz meg egy hercegi paraszt:
 Rosalinda! Legyél a feleségem!

A másik testőr dühödten kirúg, Rosalinda csaknem leesik a lóról.

ROSALINDA Jaj!

VILLÓ Tudom, édes hölgy, nemet kell mondanod. Én csak egy szegény száműzött vagyok. De íme, már hiszek a csodákban! Hisz itt ül egy, eme makrancos lovon! Rosalinda! Méltó leszek szerelmemhez! Hős leszek! Hiszel bennem?

ROSALINDA Jaj-jaj.

VILLÓ Már tudom is, mit kell tennem!

ROSALINDA Ó!

VILLÓ De megvársz-e, míg veszélyes utamról visszatérek?

ROSALINDA Őőőőőő...

VILLÓ Megyek, levágom a Hődisznót.

Rosalinda nagyot néz, a fejét rázza, aztán magára mutat.

ROSALINDA Ja-jaj.

VILLÓ Igen, csakis érted! Aztán végzek a Jéglúddal is.

ROSALINDA Ó!

A másik testőr megint kirúg, az első testőr nyerítve.

TESTŐR Anyád!

VILLÓ Ó, szerelmem, mily méltó diánai lényedhez, hogy ily szilaj csődörön ülsz!

MÁSIK Én ezt kiherélem!

VILLÓ Ég veled, mennyei szépség! Csak... térülök-fordulok! Ádsz-e búcsú-csókot!

ROSALINDA Jaj!

Villó lassan, csücsörítve közeledik Rosalindához. Rosalinda lehajol a csókhoz, ám mielőtt az elcsattanna, a ló megvadulva „elvágtat”. Rosalinda szilajul.

ROSALINDA Jajajajajajajjj!

VILLÓ Ah, szerelmem, vigyázz!

Villó kezét a szívéhez szorítva hosszan néz Rosalinda után, aztán a másik irányba ki.

VILLÓ Tűzsárkány! Jéglúd?! Hogyha netán léteztek, készüljetek, jövök!

13. A PARAVÁNNÁL

Kobzos, Moflin, bábok: Villó, Hódisszónó, Jéglúd.

A Kobzost lökik be a színpadra, aki néhány jókora lépés után nyögve hasra esik.

KOBZOS Húúú!

A Kobzos után Moflin varázsló sétál be. Nála van a dalnok hangszere.

KOBZOS Kérem szépen, varázsló úr, mért tetszik engem lökdösni?

MOFLIN Tápázkodjál, Kobzos Kobzos, minden kobzosok legkobzosabbika!

KOBZOS Á, nem, nem. Jó nekem így fekve.

MOFLIN Felállni!

KOBZOS Ó, igen, igen, mert hiszen az írva vagyon, hogy állva messzebbre lát az ember, mint hason...

A Kobzos keservesen feltápázkodik. Moflin nyújtja neki a hangszerét.

MOFLIN Most kornyikáljál!

KOBZOS Mit tetszik...?

MOFLIN Regölj!

KOBZOS Hú! De mit?

MOFLIN Villó királyfi történetét.

KOBZOS Villóét? Hát... jó.

Kobzos némi gondolkodás után kornyikálni kezd.

KOBZOS És Villó, a görény, a túlokos
Világba futkosott
Mindenki tudta, hogy gonosz
Ezért beléje rugdosott
Aki csak meglátta, öklendve lehányta
Hogy meggebedjen végleg, azt kívánta...

MOFLIN Ácsi! Ezen már túl vagyunk.

KOBZOS Akkor... miről regöljek, ó, Moflin?

MOFLIN Folytasd onnan, hogy Villó elindult végre a Tűzsárkányt és a Jégludat legyőzni.

KOBZOS Hú! Tényleg?

MOFLIN Ha mondom.

KOBZOS És az hogyan is volt?

MOFLIN Az még csak lesz.

KOBZOS Hű! Még csak... hogyan is lesz?

MOFLIN Talán én daloljam el? Ki itt a Kobzos?

KOBZOS De ha nem tudom, hogy volt?! Lesz!

MOFLIN Talán nézzed! Ott látod már Villót a varázsszőnyegén.

Moflin a paravánra mutat, ahol megjelenik Villó bábja. Villó a varázsszőnyegen repül.

KOBZOS Hű!

MOFLIN Eddig jó, Kobzos...

KOBZOS És elindula a hős Villó
Szem nem maradt szárazon.
Szőnyegéről még visszaint
Ne aggódj, aranyom
Mert a sors biz fura egy hinta
Te lettél szerelmem, Rozalinda
Egyet se alszol, s visszatérek
Én viszont ma éjjel nem henyélek
Előbb a disznóval svédturnázok
Aztán a Jéglúddal fogócskázok
Mire hajnalra dőlve felkél a Nap
Visszaszerzem az évszakokat.

Jó ez a művészi irány, ó, Moflin?

MOFLIN Hajnalra dőlve, mi?

KOBZOS A hajnal tehát ne dőljön?

MOFLIN Mindegy.

Fékcsikorgás. Villó szőnyege megáll a Hődisznó felett.

HŐDISZNÓ Röff?

VILLÓ Azt kérded, ugye: „hát te ki vagy, és mért szeretnéd, hogy először felgyújtsam alattad azt a molyette rongyot, másodszor meg eleven fáklyává változtassalak, hogy sikoltozva zuhanj alá láva dagonyámba?!”

HŐDISZNÓ Oui?

VILLÓ Ó, nemes Tűzsárkány! Villó vagyok, a száműzött, a megvetett.

HŐDISZNÓ Röff?

VILLÓ Szent tokaszalonna? Csak nem azt várom, hogy megsajnálj? De! Azt várom, Tűzsárkány. Sajnálj meg!

HŐDISZNÓ Kismalacnak kicsi háját sajnállak én meg.

VILLÓ Akkor csak tedd a dolgod!

HŐDISZNÓ Mi lenne az?

VILLÓ Először gyújtsd fel alattam ezt a molyette rongyot, másodszor változtass engem eleven fáklyává, hogy sikoltozva zuhanhassak láva dagonyádba!

HŐDISZNÓ Oui?

VILLÓ Kérlek! Essünk hamar túl rajta!

HŐDISZNÓ Te nekem nem parancsolsz.

VILLÓ Kegyetlen vagy.

HŐDISZNÓ Naná.

VILLÓ De mondta is a Jéglúd...

HŐDISZNÓ Mi? Mi van? Mit mondott az a liba?

VILLÓ Hogy kegyetlen vagy. És kicsinyes. És semmi nagyvonalú gonoszság nincs benned. Ami nem is csoda, mert a lelked mélyén csak egy ostoba, falánk, bűdös házisertés maradtál.

HŐDISZNÓ Miiii?

VILLÓ És még azt is mondta, hogy a legszívesebben jéggé fagyasztana téged is, mert nagyon elege van az önelégült, ostoba röfögésedből.

HŐDISZNÓ Röff!

VILLÓ De hiába, mert gyáva is vagy, gyáva disznó, érted, és úgyse mersz kiállni ellene.

HŐDISZNÓ Én?! Adta gőgös libája! Nekem meg a folytonos sziszegéséből van elegendem! Mégis mit képzelsz magáról ez a stuccolt szárnyú lábasjóság, mi?

VILLÓ Ezt ne tőlem kérdezd!

HŐDISZNÓ Na majd meglátjuk!

A Hődisznó dülva-fúlva indul kifelé. Villó szól utána.

VILLÓ Hé! Akkor nem lobbantasz lángra?

HŐDISZNÓ Hagyjál békén, van fontosabb dolgom is!

A Hődisznó kicsörtet, Villó pedig nagyot nevetve száll feljebb a szőnyegén, aztán ki a színről. Kobzos ámulva.

KOBZOS Hú! De ravasz! Lesz tovább is?

MOFLIN Regölnéd?

A paraván felett a Hődisznó.

KOBZOS És a Hődisznó csörtetett által a hegyen
Mérgében hömpölygött völgybe le
És ömlött át fortyogva bérceken
Közeledte röffenet, ó, szörhönyű rettenet
Halandó, szavamra még nem látott
Ily borzalmas kehezdetet...

MOFLIN Mi az, hogy „borzalmas kehezdet”?

KOBZOS Hú... hát gondolom, a Jéglúdhoz indult.

MOFLIN Végre kapisgálsz, Kobzos Kobzos.

KOBZOS Szerénytelenség nélkül mondom, ezért lennék én minden kobzosok...

MOFLIN Figyelj inkább!

A paravánnál a Jéglúd gágog álmosan. Villó a varázsszőnyegen.

VILLÓ Néném! Néném!

JÉGLÚD Gá, ki szólít?!

VILLÓ Itt vagyok fent!

JÉGLÚD Hinnye, dinnye, tökmag, korpa
Szőnyeg száll a légben? Mióta?

VILLÓ Amióta átvettem a tündérek örökségét.

JÉGLÚD Á! Szóval te vagy az a Villó?

VILLÓ Igen, néném.

JÉGLÚD Gá. Kérsz pálinkát?

VILLÓ Kérni kérnék, de nem érünk rá csevegni.

JÉGLÚD Ugyan mért nem?

VILLÓ Mert jön a Hődisznó!

JÉGLÚD Jön? Hogyhogy jön?

VILLÓ Nem is jön. Csörtet! Vérben forgó szemekkel dúvadlik!

JÉGLÚD Az a buta sertés? Miért?

VILLÓ Szerintem megveszett, vagy mi. Azt rőfögi, visítja egyre, hogy nénémet kiirtja.

JÉGLÚD Engem? De mért?

VILLÓ Mert elege van, hogy néném folyton sziszeg. Hogy a néném buta gágogásától majd szétrobban a feje. És mert azt legfőképpen utálja, hogy a néném csak egy buta liba, aki eleven szégyene minden elemi gonoszságnak.

JÉGLÚD Eleven elege? Szégyene?

VILLÓ És ezen akar változtatni. Hogy néném holt szégyene legyen az elemi gonoszságnak.

JÉGLÚD Ezt mondta?

VILLÓ Még eztebbeket.

JÉGLÚD Ejnye, hogy az a moslékzabáló lütyőgyárát neki! Hát jöjjön csak! Majd meglátjuk, a végén melyikőnk lesz elevenebb! Eleven? Tizenegyszer fagyasztom meg!

VILLÓ Ajaj, már itt is van!

A Hődisznó csakugyan becsörtet. Villó nevetve emelkedik feljebb a szőnyegen.

HŐDISZNÓ Mit mondtál, te kloáka-mirigy, te?

JÉGLÚD Te mit mondtál, te vályú gyökér?

HŐDISZNÓ Mi vagyok én?! Te mélyhűtött, bontott csirke!

JÉGLÚD Te röfögő véreshurka!

HÓDISZNÓ A libád!

JÉGLÚD A kocád!

A Jéglúd és a Hódisznó vadul egymásnak esnek.

VILLÓ Üsd-vágd! Nem apád, nem anyád!

HÓDISZNÓ Jaj, a hájam! Nesze!

JÉGLÚD Jaj, a zúzám! Ezt nyeld le!

HÓDISZNÓ Jaj, a csülköm! Engedd el!

JÉGLÚD Jaj, a szárnyam! Ne harapj, te!

HÓDISZNÓ Jaj, megfagyok!

JÉGLÚD Jaj, megsülök!

A küzdelem lassan gőzbe fullad. Amíg a Kobzos kicsodálkozza és kikornyikálja magát, azt látni, hogy Villó leereszkedik a szőnyegen, előveszi az élet vizét tartalmazó üvegcsét, ide-cseppent, odacseppent, amitől Manriflo és Enriflo bábuja életre kelnek. Aztán veszi a kardját, hogy lecsapja a rémek fejét.

KOBZOS Hű! Ezt aztán jól kifundálta Villó királyfi!

MOFLIN Én találtam ki az egészet, de mindegy.

KOBZOS Ha én ezt egyszer úgy istenigazából megéneklek!

MOFLIN Engem mindenesetre hagyjál ki belőle!

KOBZOS Hű! Hát jó. De mért?

MOFLIN Csak.

KOBZOS De... Jó.

MOFLIN Na, azért.

Moflin otthagyja a Kobzost. Kobzos hosszan gondolkodik, az arca felderül, aztán elkomo-rodik, megint felderül, aztán némi kétely szállja meg. Kobzát a hóna alá csapva, motyogva számolja az ujjain a szótagokat. Amikor eljut nyolcig, mindig nagyot sóhajt.

KOBZOS Gőzben csacska fej lecsapva
Hódisznónak füle-farka
A Jéglúdnak szeme guvad
Drága testem, te meg hun vagy?
Két kis herceg feltámasztva.
Villó herceg mégse hengeg
Az isten se bottal ver meg
Átok rátok rút furmányok
Rímek után mért kurkászok?!
Figyelj rám, ha nem vagy álmos
Jobb ez tán, mint Vitéz János.
Vagy nem?
Egy kicsit még kotlok rajta...?

A Kobzos kisunnyog.

14. A KIRÁLYI UDVAR

Morofla, Hamufla, Kafla, Mofla. Lord Cselző, Rosalinda, von Schipirc, Nyamemá. A két Oszkár.

Morofla és Hamufla a trónon. Körülöttük az udvari nép. Lord Cselző mögött Rosalinda. Von Schipirccel együtt sápatagon figyelik a két Oszkárt, akik Morofla előtt várakoznak féltérdre ereszkedve. Előttük és a királyi pár színe előtt egy disznó és egy liba levágott feje.

MOROFLA Azt állítod tehát.

OSZKÁR Azt, felség.

MOROFLA Hogy ez annak, az meg emennek a feje?

OSZKÁR Apám, az öreg Oszkár a tanúm rá, felség.

MOROFLA Hmm.

SCHIPIRC Krucifiksz, no hiszen!

CSELZŐ Pardon, felség, de ez a kettő izé ottan két teljesen hétköznapi testrésznek látszik...

NYAMEMÁ Áááá!

Nyamemá nyújtja ki a követekre a nyelvét. A nagykövetek gőgösen keresztülnéznek rajta.

MOROFLA Hát jó. Az kétségtelen, hogy az időjárás egy nap óta tavaszra változott. Mintha se hideg, se meleg nem lenne. És az sincs kizárva, hogy délutánra áprilisi cseper lesz. Nem úgy gondolja, lordom?

Cselző indignáltan.

CSELZŐ Az attól is függ...

ROSALINDA Ja-jaj!

A férfiak, a lordot kivéve, mind Rosalindára sandítanak, aztán felnyögnek vagy felsóhajtanak.

SCHIPIRC Ah, krucifiksz, lenni micsoda szépség!

NYAMEMÁ A szívem ennivaló...

ÖREG Rozalinda!

OSZKÁR Őt is kérem ám, hé mán'!

CSELZŐ Pardon?

OSZKÁR Majd ha király leszek, véle reggel pacalt eszek! Há' má' ne mán', hogy nem adja hozzám feleségül!

CSELZŐ Nos, abban az esetben, ha netán...

SCHIPIRC Felség, ha tetszeni még lenni érdeklődni...

MOROFLA Jól van, tehát. Meséld el nekem újra, te igencsak nagyon antipatikus ifjú, bamba ember, hogyan is hajtottad végre nem mindennapi, nemzet- és emberiségmentő hőstettedet!

A fanfárok felzengenek. A hírnök a toronyból.

A KIRÁLY MÉG KÉRDEZ!

OSZKÁR Há'. Már szólok apámnak, az öreg Oszkárnak. Fater! Kéne nekem ez a trón. Azt akkor a fater bement a sufniba, azt kihozta a nagyfejszét, amivel a nagyobb göcsörtös tuskók fejit hasogatjuk széjjel, amúgy meg izomból. Há'. Talán nem így volt, öreg?

ÖREG Ne legyek többé tetves, ha nem.

MOROFLA És hogy volt tovább, te egyre bambábbnak tűnő alig emberi egyed?

OSZKÁR Há' még mondom azt is az öregnek, há' már nehogy már ne érjen meg ennyit a Rosalinda!

ROSALINDA Jaj!

A férfiak mint előbb, szintén jajongnak.

KAFLA Nem értem én ezeket.

MOFLA Ez a Rozalinda olyan közönséges.

KAFLA És nincs is ki a tíz arasz.

MOFLA Tyúkmellű is.

MOROFLA Csendet! Folytasd, ifjú Oszkár!

OSZKÁR Há' mondom. Fogtam a fejszét, azt körülnézek, mit találok, hogy királyság legyek.

ÖREG Vagy én.

OSZKÁR Fater, ezt már megdumáltuk.

ÖREG De dumáljuk meg újra!

MOROFLA Folytatnád a történetet? Körülnéztél, mit láttál?

OSZKÁR Ja! Először semmit. Aztán elindulok. Átalmegyek a ciheresen, bé-cuppanok a csalitosba, azt ott a rekettyésnél meglátom ám ezt a libát! Az anyja, mondok. Megúzó, gácsérodra sziszegj, mondom, elkapom a gigáját, szorítom le a földre, merthogy tönknek valót sehol se látok, azt akkor már verdeshetett a szárnyával, mert már csaptam is le a fejit.

Általános hüledezés.

CSELZŐ Micsoda blama!

SCHIPIRC Aztán mitől lenni ez a Jéglúd?

NYAMEMÁ Mitől ne?

OSZKÁR De rögtön melegem is lett!

A fanfárok felzengenek. A hírnök a toronyból.

A HŐSNEK HÉVSÉGE LETT!

MOROFLA Igaz. Váratlanul meleg lett, pedig a Jéglúd havának közepét éltük. Folytasd, gusztustalan ifjú!

OSZKÁR Mert máris támadott reám a liba krémes gazdája a furkós bottal. Aztán nem vagyok én állat. Csak azért, mert megöltem valaki jószágát, őt magát, mármint a gazdát, ha nem muszáj, azért meg nem ölöm, csak mert krémes.

ÖREG Így igaz. A fiam, az ifjabb Oszkár, ha nem muszáj, akkor nem állat.

NYAMEMÁ Jó király lesz belőle.

ÖREG Vagy belőlem!

OSZKÁR Fater, öreg vagy!

NYAMEMÁ És túl sovány is.

A fanfárok felzengenek. A hírnök a toronyból.

 A HŐS JÓ KIRÁLY LESZ!

MOROFLA Rendben. És a Hódisznával hogy volt?

OSZKÁR Á, hát arra muszáj volt petákat költeni.

MOROFLA Ezt hogy érted?

OSZKÁR Kilóra megvettem a fejit a mészárosból.

MOROFLA Micsoda?

OSZKÁR Romlottka volt már, szinte ingyért adta... De ha ecetben kissé megforraljuk, fejhúst meg kocsonyát még főzhetni belőle.

CSELZŐ Nohát!

SCHIPIRC Méghogy a Tűzsárkány feje lenni a mészárosnál?!

CSELZŐ Fejhús? Kocsonya?

SCHIPIRC Krucifiksz!

CSELZŐ Szélhámosság!

NYAMEMÁ Tavasz lett, vagy nem lett tavasz?

ÖREG Azt a tetves mindenit!

15; UGYANOTT

Akik eddig, Villó, Enriflo, Manriflo, Kobzos.

Villó kacagása kintről. Hamufla, aki eddig teljes katatoniában ücsörgött, most egyszerre körülnéz, ajkán hitetlenkedő mosoly.

MOROFLA Hé! Ki mer ilyen súlyos állami helyzetben röhögni?!

HAMUFLA Villó?!

Villó lép be, lekapja a fejről a láthatatlanná tévő sityakot.

VILLÓ Ímhol vagyok, édesanyám!

Villó vállán nagy zsák. Általános sikoltozás, megrökönyödés.

HAMUFLA Kisfiam! Villóm! Te élsz?

VILLÓ Hát... nem rugdostak teljesen széjjel...

HAMUFLA Hadd öleljelek meg!

Villó leteszi a zsákot, összeölelkezik az örömében zokogó Hamuflával.

ÖREG Ajaj, fiam, Oszkár.

OSZKÁR Ne már, ez csak a lütyő Villó.

Villó tekintete összekapcsolódik Rosalindával.

VILLÓ Rosalinda!

ROSALINDA Oh!

VILLÓ Jaj!

ROSALINDA Ohohojajóóójajoh!

VILLÓ Jajaj!

CSELZŐ Mit jelentsen ez még ez is!?

SCHIPIRC Egy schuldigung bitte, de ez a fiatalember nem lenni száműzve?

MOROFLA Von Schipirc, a számból vette ki a szót. Villó! Egész véletlenül nem vagy te száműzve?

HAMUFLA Morofla! Hagyd most! Villókám, mutasd magad! Ép mindened?

VILLÓ Jól vagyok, mama.

HAMUFLA De lefogytál!

MOROFLA Villó! Mit keresel te a szemem előtt?

Villó kibontakozik anyja öleléséből. Felemeli a zsákot, kibontja, kiönti belőle a Hődisznó és a Jéglúd levágott fejét-farkát. Közben.

VILLÓ Atyám! Utóbb... mint azt most mindjárt láthatod, megfogadtam a tanácsodat. Miután... magamhoz vettem a tündérek ajándékait... felkutattam hazánk ellenségeit... aztán... annak rendje és módja szerint... levágtam őket. Íme! A Hődisznó és szegény Jéglúd néném feje.

HAMUFLA Villó! Miket zagyválsz itt...?

VILLÓ Tényleg ők azok, édesanyám.

HAMUFLA Szegénykém, megbolondultál.

Most két-két levágott disznó- és lúdfej bámul Moroflára. Villó Oszkára és az öregre vigyorodik. Morofla feltápáskodik a trónjáról. A levágott fejekhez megy, bámulja, fürkészi őket.

MOROFLA De nekem... ez a nem is annyira gusztustalan ifjú ember azt állította, hogy ez itten ama Hődisznó Tűzsárkány és ez meg a Jéglúd feje.

OSZKÁR Így is van!

ÖREG Ne egyek többé pacalt...

VILLÓ Akkor nem eszel többé pacalt.

ÖREG Na, ne már!

OSZKÁR Tavasz lett, vagy nem lett tavasz?

VILLÓ Rendben! Akkor döntsön a kard, kinek van igaza! Kard ki, be!

Villó kardot ránt. Sikoltozás, megrökönyödés. A két bamba elhátrál Villó előtt.

ROSALINDA Jaj!

Villó Rosalindára néz, ettől a pátbajt is elfelejti.

VILLÓ Ah!

ROSALINDA Ohjajajajohohohííí!

VILLÓ Szerelmem, jajaj!

CSELZŐ Micsoda?!

VILLÓ Lord Cselző! Atyám! Rosalinda! Ő lesz a feleségem!

ROSALINDA Jajajajajaoh!

MOROFLA Mi van?

CSELZŐ Na ne!

SCHIPIRC Anglia legtitkosabb halálos fegyvere, mi?

NYAMEMÁ Lagzi lesz! Szerelem! Hami!

Nyamemá néhány lépésnyi erotikus táncot lejt, aztán a nyelvét kiöltve üvölt egyet.

Morofla hosszan fürkészi Villót, aztán kifakad.

MOROFLA És azt hiszed, már nem utállak?

VILLÓ Atyám!

MOROFLA Mentél volna először! Akkor most két öcséd, az én két szeretett fiam élne!

Villó felnevet.

VILLÓ Ha csak ez a bajod...! Enriflo! Manriflo! Gyertek be!

A fanfárok felzengenek. Enriflo és Manriflo vonulnak be vidoran.

MANRIFLO Azt a bizgentyűjét!

ENRIFLO Neki!

Kafla és Mofla nagy sikollyal egymásra ájulnak. Hamufla rácsüccsen a trónra. Morofla tátott szájjal, guvadt szemmel bámulja a fiait. Sikolyok, megrökönyödés, aztán általános öröm.

ROSALINDA Jaj.

VILLÓ Ah.

ROSALINDA Óóóóó!

VILLÓ Aaaaa!

Amíg a többiek örvendenek, a szerelmesek odaadóan „beszélgetnek”, Hamufla nekikezd.

HAMUFLA Tessék. Az én „okos” fiam. Mi lett belőle? Egy ostoba, szerelmes kandúr. Hát ez már normálisan beszélni is elfelejtett! Erre születek? Villó! Csodák! Tündérek! Szerelem!? Ó, Moflin, hogy téged is mennyire unlak! Morofla király, téged is! Hát ezt érdelem én, Hanna von Hohenschpiller? Ennyi borzalmas év után? Hogy lássam a fiamat végképp elbutulni? Maflázia! Te förtelmes ország, te! De megmondom én, meg én, hogy mi a véleményem! Eddig hallgattam, eddig visszafogtam magam. De ami tűrhetetlen, az tűrhetetlen. Hát az a véleményem az egésről, hogy...

MOROFLA Csodák, tündérek pediglen vannak?

HAMUFLA Mi van?

MOROFLA Ugye, ezt akarod mondani?

HAMUFLA Soha!

A Kobzos jön be a fináléhoz.

KOBZOS Csodásan csodátlan hely Maflázia
Ha messzire kerülöd, nem nagy hiba
Bár momentán még hóhérjuk sincsen
De törvényben maradt a higénia
Márpedig köztudott: ki túl sokat mosdik
Annak az elméje hamar megbomlik.
Egyetlen tanulság adódik ebből
Mentsetek ki engem e borzalmas helyről
Ajánlom magam, kérlek, hívjatok
És örök hálával tartozok
Ezer jó rímmel dalollok nagyra
Királyok, hercegnők aléltak szavamra.
Hangzóváltóm messze zengő
Személyem szerény: így megejtő.